

Giới thiệu Hồ Duyệt

Edit: Meowluoi

Thể loại: Ngôn tình, hiện đại, HE, tình cảm, cao H, ngọt sủng, Song Khiết, vườn trường, đô thị tình duyên, ấm áp, 1vs1

Bản tính của Hồ Duyệt có thể nói là vô cùng lẳng lơ điều này Chung Ứng đã biết rõ.

Nhưng mà ngàn lần anh cũng không thể không ngờ tới sẽ có một ngày trở lại phòng học sẽ nhìn thấy.

Cô ngồi trên bàn học của anh tự an ủi.

Dùng đủ loại tư thế để giải tỏa.

Bạn đang đọc truyện *Hồ Duyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Phần mở đầu

1.

Trong gương, cô gái tô son môi màu hồng lên đôi môi đỏ mọng, cẩn thận đánh má hồng, bóng mắt, lại dùng kẹp lông mi uốn cong lông mi lên.

Khuôn mặt xinh đẹp như búp bê đã xong.

Hồ Duyệt cầm lấy cặp xách, trong lòng tràn ngập chờ mong chậm rãi ra khỏi nhà, đi tới lớp học.

Thứ hai có tiết chào cờ.

Chung Ứng đứng trên hành lang, nghiêng đầu.

Hứa Nguyên nhìn theo tầm mắt của anh, không biết anh đang nhìn cái gì.

Đi từ cửa sau ra ngoài, tốp năm tốp ba đã ở bên ngoài rồi.

Đúng lúc như vậy, không có vẻ quá đột ngột.

Nhìn thấy Thẩm Mộng đi ở phía trước, Hồ Duyệt vỗ vai cô ấy nói:

- Thẩm Mộng, lát nữa mình đứng trước mặt cậu, cậu đẩy mình một cái nhé.

Cô giong tay chỉ phía Chung Ứng.

- Đẩy về phía đó.

Về mặt Thẩm Mộng biểu lộ "Nữ thần chỉ cách bệnh thần kinh một khoảng".

- Không phải cậu sợ ngày mai nhảy Bungee nên chuẩn bị đó chứ? Còn quy định phương hướng nữa...

Cô ấy nhìn theo vị trí được chỉ, búng tính đại ngộ:

- Có thể, muốn cho Chung Ứng một kinh hi (kinh ngạc+vui mừng) sao?

Ngữ khí vô cùng chế nhạo:

- Không biết ngày hôm qua ai nói sẽ không thích cậu ấy nhỉ...

Hồ Duyệt nghe thấy vậy mặt đều đã nóng bừng, còn bốc khói lên:

- Ai nha đừng nói nữa, coi như giúp đỡ mình đi. Cũng không cần dùng lực mạnh quá, cuối cùng sẽ thành té ngã mất.

- Được, để mình làm cho.

Thẩm Mộng vỗ ngực:

- Tình yêu của Hồ Duyệt do mình tới bảo vệ... Oa, sao mình nói câu này đều cảm thấy trâu bò nhỉ.

Hồ Duyệt bị chọc cười, cười thúc giục:

- Được rồi, đợi mọi người xếp hàng rồi sẽ không diễn được đâu.

- Được.

Thẩm Mộng xoa xoa tay, đẩy bằng hai tay - -

Mẹ kiếp, xong rồi.

Hồ Duyệt nhắm hai mắt lại, thầm cầu nguyện cho mình.

Chỉ mong lúc mình ngã xuống tư thế đẹp một chút.

Không ngờ cả người cô đụng vào vai của anh, đầu bị ép ngửa lên trên.

Mặt Chung Ứng phóng đại, cách nhau chỉ mười cm.

Hồ Duyệt sợ tới mức hai chân run lên.

Hai người nhìn nhau.

Bầu không khí ngọt ngào xấu hổ, trái tim cô đập thành thịch, trong lòng còn sợ hãi chuyện vừa rồi.

Vốn chỉ muốn anh biết đến sự tồn tại của mình mà thôi! Sao có thể biến thành nhìn nhau thâm tình rồi!

Trong lòng tan vỡ nở nụ cười:

- Thực xin lỗi, mới bị người ta đẩy một cái.

Một giây.

Hai giây.

Tiếng bạn học nói cười thối vù vù qua...

Anh không biến sắc quay đầu nhìn phía trước.

Xương cốt toàn thân giống như khối sắp thép, cứng nhắc không chịu được. Mím cười sắp không giữ được rồi.

Phần nộ trở lại hàng nữ sinh, hít sâu năm ngụm khí lạnh mới làm dịu đi cảm xúc không thích hợp.

Hồ Duyệt xoa tóc, có chút hoài nghi mỗi lúc trời tối người đứng rình coi bên cửa sổ có phải là Chung Ứng hay không.

Thẩm Mộng ở phía sau lặng lẽ dán sát vào lỗ tai cô, tràn đầy tự hào:

- Ha ha, biểu hiện vừa rồi của mình cũng không tệ lắm đúng không?

Đầu Hồ Duyệt đầy vạch đen, gằn từng chữ nói:

-... Thẩm Mộng, e rằng ngày mai cậu phải chuẩn bị đấu vật rồi.

2.

Hết giờ học tiết hai Chung Ứng sẽ đến quầy bán đồ ăn vặt mua bình sữa.

Một ngày nọ, anh bị giáo viên giữ lại một mình.

- Đi học còn đeo tai nghe điện thoại, sao em không nghe lời như vậy?

Anh nhìn sàn nhà, không chút để ý.

- Những người khác không đeo tai nghe cũng không phải đang nghe giảng.

Giáo viên ước gì có thể rèn sắt thành thép, kích động phần nộ nói:

- Đây là vấn đề thái độ!

Hồ Duyệt lặng lẽ thăm dò, trong lòng vụng trộm vui vẻ.

Chắc chắn anh không có thời gian đến quầy bán đồ vật, đến lượt mình phát huy rồi.

Vì thế cô nhanh chóng đi mua bình sữa ấm, lại nhanh chóng quay lại phòng học, làm như không có việc gì đặt ở trên bàn anh.

Chung Úng trở về nhìn thấy trên bàn có thêm một bình sữa, nói:

- Không ngờ bàn của mình lại có thể tạo ra sữa, giỏi thế.

Chỗ ngồi cạnh anh không có ai, một nam sinh đi ngang qua, anh hỏi:

- Bình sữa này của cậu à?

Đối phương hoang mang lắc đầu:

- Không phải.

- Vậy được rồi.

Chung Úng để bình sữa vào tay anh ta, bình trong suốt, chất lỏng lay động.

- Bây giờ nó là của cậu.

Bạn học nam hoảng sợ, bình thường hai người không thân nhau lắm, tự dưng đưa cho anh ta như vậy anh ta cảm thấy không có ý tốt.

Anh ta cẩn thận hỏi:

- Đây là người khác tặng cậu à?

- Ừm.

Anh lạnh nhạt nói.

Hồ Duyệt quay đầu, hờ hết ở trong lòng. Sao cậu lại đưa cho người khác, sao có thể đưa cho người khác!

Bạn học nam tò mò, không nhịn được hỏi thêm một câu:

- Người khác đưa cho cậu sao cậu không cầm lấy?

Hồ Duyệt gạt đầu như giả vờ, không sai không sai! Hỏi thật hay!

Chung Úng quay lại chỗ ngồi:

- Không công không nhận lộc.

Trong chớp mắt nam sinh cảm thấy bình sữa này vô cùng phỏng tay. Lắm bảm

- Chuyện rối loạn gì thế này...

Rõ ràng hai người nghĩ khác nhau, Chung Úng lại hiểu được thâm ý trong câu nói này.

Đều là chuyện rối loạn gì đó, không biết vì sao gần đây thường xuất hiện thêm sữa, bút, giấy nhớ, dây thun... Sao những thứ này lại ở chỗ anh chứ?

Bạn đang đọc truyện *Hồ Duyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Cô gái tự an ủi

Chung Ứng quay về phòng, vừa định đeo tai nghe điện thoại lên, mới phát hiện tiếng ồn ào đã biến mất.

Anh nghỉ ngơi chậm rãi đến bên cửa sổ, nhìn xuống phòng trống tòa nhà đối diện đã sửa gần xong rồi, tràn ngập sức sống. Bên trong không có ai, chắc là chưa về nhà.

Trong tiểu khu hai tòa nhà quá gần, có một số nhà sẽ không kéo mảnh lại, rình coi là hứng thú của Chung Ứng. Mỗi khi nhàm chán hoặc đọc sách đến buồn bực, anh sẽ bắt đầu quan sát tình hình cuộc sống của người khác.

Vì góc độ, có một số nhà không nhìn rõ lắm, cậu chỉ có thể dựa vào âm thanh để lý giải.

Có đôi vợ chồng mỗi lần cãi nhau sẽ bùng nổ như âm thanh rời núi. Mỗi ngày nhân viên cửa hàng nữ ăn sáng dưới tầng đều mang đàn ông khác nhau về nhà, hàng đêm vui vẻ.

Mà hộ gia đình mới tới lại ở vị trí quan sát tốt nhất. Mặt đối diện, nghiêng góc.

Chín giờ tối, Chung Ứng ngồi trên ghế, duỗi duỗi người. Mới xem xong một bộ phim hoạt hình mắt đã khó chịu, anh bắt đầu suy nghĩ miên man, đột nhiên rất tò mò gia đình đối diện như thế nào.

Trong phòng mờ nhạt.

Với góc nhìn của Chung Ứng, phân chia thành ba bộ phận. Trái phải là cửa sổ nhỏ, ở giữa là mặt tường rộng ngang cửa sổ.

Bên trái để giá sách và bàn học, bên phải là giường đơn.

Cô kẹp tóc tùy ý ra sau đầu, nhiều tóc muốn rơi xuống cũng không được, cô mặc áo ngủ liền thân màu vàng nhạt rộng thùng thình, ngồi trên ghế học bài.

Chung Ứng nằm úp sấp trên khung cửa sổ, nhìn chăm chú.

Đúng là vưu vật.

Ngực to ngăn cách một tầng vải mỏng, vì viết chữ nên có khi nhẹ nhàng chạm vào mép bàn, có khi đè xuống hết bàn, tạo ra hình dạng bẹp.

Mềm mềm giống như có thể lồm ra hình dạng gì cũng được. Tay Chung Ứng không thể nghe thấy động một cái.

Một lát sau, cô gái cảm di động nằm trên giường, chắc là cô tắt đèn đi ngủ, Chung Ứng thất vọng nghĩ, không ngờ hành động của cô gái nằm ngoài dự đoán của anh.

Da thịt trắng như sữa của cô gái và khăn trải giường màu xanh đậm hình thành so sánh mãnh liệt.

Cô nằm nghiêng, tay phải cầm di động, tay trái chậm rãi dời xuống dưới. Chạm qua bộ ngực cao ngất của cô, thông thả vén áo ngủ màu vàng của cô lên trên.

Nếp gấp ở sườn thất lưng cô. Góc áo vén lên lộ ra da thịt đùi và cẳng chân.

Trong phim người lớn nam trên nữ dưới, người đàn ông giống nằm ngửa ngồi dậy, thân thể lên lên xuống xuống, không ngừng để côn thịt rút ra cắm vào hạ thể người phụ nữ.

Cô gái động dậy mộng, dùng ngón trỏ cời quần lót, vì quay lưng về phía Chung Ứng, anh chỉ có thể nhìn thấy mái tóc đẹp đen tuyền như thác nước, cuồng loạn giương nhanh múa vuốt trên giường.

Shit! Người phụ nữ này cũng quá dâm dăng rồi! Vậy mà xem phim người lớn tự an ủi!

Chung Ứng nhìn mà đỏ mặt, dương vật đã sớm không chịu nổi chậm rãi sưng to. Cởi quần lót tứ giác, anh nắm lấy hạ thể sớm sung huyết đứng thẳng, di động trước sau.

Cô gái dâm dăng như con rắn nước vắn vẹo thân hình mềm mại, lấy tay xoa âm thần ướt át trước, đoạn phim xuất hiện đến đoạn cao trào, cô gái trong phim bị người đàn ông làm cho không chịu nổi điên cuồng phun nước, cô liền cho ngón tay vào trong tiểu huyệt, không ngừng tìm tòi, ra vào nông sâu.

- Mẹ nó, sao cô lại dâm dăng như vậy, có phải tự chơi tiểu huyệt của mình rất sáng khoái hay không!

Chung Ứng nhìn cổ tay cô gái lắc lư nhanh chóng, như ẩn như hiện, tay phải mình cũng dùng tần suất như vậy ma xát côn thịt.

- Có phải muốn phun nước xa như cô gái trong phim hay không, cao như vậy, hửm?

Phim người lớn và cảnh tượng diễn lệ của cô gái như xuân dược cực mạnh trên thế giới, làm người ta không nhịn được lộ ra khát vọng nguyên thủy nhất.

Có một đoạn ngắn cô gái phát lập đi lập năm lần.

Người phụ nữ trong phim bắn nước đầy mình, người đàn ông dùng ngón tay nhét đầy cửa huyết của cô, miệng của cô như cá mất nước không ngừng khép mở, hạ thể phốc phốc chỉ có thể phun ra một chút dâm thủy.

Dường như cô gái mê muội trong cảnh con trai đùa giỡn.

Lúc này cô dùng cả hai tay, dùng tay phải xoa ngực của mình, bộ ngực chen lách cùng một chỗ dùng lực nhào nặn, tay trái cong lên chạm vào khe đùi, trượt vào bên trong.

Ánh trắng chiếu vào cẳng chân mảnh của trắng nõn của cô, làm cho móng chân màu đỏ càng thêm diêm dúa lờ lợt.

Chung Úng lắc lư cái eo tinh trắng, tay trái chạm vào quy đầu, tay phải kịch liệt kích thích vùng mẫn cảm.

Cuối cùng lúc người phụ nữ đưa ngón tay sáp nhập mạnh vào miệng, anh cuồng bạo gầm nhẹ một tiếng, bắn chất lỏng màu trắng đục lên tường.

Bạn đang đọc truyện *Hồ Duyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Ngoan bao nhiêu dâm đãng bấy nhiêu

Lớp học bùng nổ giống như nổ tung, sôi sục trong nồi.

Âm ỉ không chịu được.

Chung Úng lại lấy điện thoại ra chơi điện tử, anh đeo tai nghe rồi mà vẫn còn nghe thấy đủ loại âm hưởng, rất phiền.

Hơn nửa tiếng rồi mà cô giáo vẫn chưa có tới, mọi người bắt đầu bàn tán xôn xao.

- Ha, tôi vừa phát hiện ra một em gái siêu xinh, cho tới bây giờ chưa từng thấy qua.
- Thật hay giả thế, cô ấy trông như thế nào?

Một đám nam sinh tụ lại một chỗ, liếc mắt trao đổi.

- Bộ ngực to, mông cong, chắc là 34D.

Nam sinh kia đẩy mắt kính, anh ta chỉ cần nhìn qua một cái liền biết ngực phụ nữ bao nhiêu.

Đối phương lộ ra nụ cười bỉ ổi:

- Ha ha, chắc chắn lúc ở trên giường rất tuyệt.

Tay Chung Úng đang chạm vào màn hình dừng lại.

Nghĩ tới thân hình người phụ nữ đêm qua.

Còn dâm đãng hơn cả nhân viên cửa hàng bán đồ ăn sáng.

- Các học sinh im lặng!

Cô giáo đi lên bục giảng, dùng sách giáo khoa gõ lên trên bàn:

- Ngại quá, cô vừa đi đón bạn học mới trong lớp chúng ta.

Cô giáo vẫy tay về phía cửa, mặt mũi hiền lành nói:

- Đến đây chào hỏi mọi người nào.

Hồ Duyệt đi lên trên đài, chậm rãi cúi đầu, trên mặt là nụ cười ngọt ngào:

- Chào mọi người, mình là Hồ Duyệt, mong mọi người chỉ giáo nhiều hơn.

Thiếu chút nữa toàn bộ nam sinh chào phía dưới, tiếng hoan hô rất lớn vang lên.

Chung Úng càng bức, tầm mắt dời từ màn hình nhìn cô gái trên bục giảng.

Tim đập lỡ một nhịp.

Đường cong lắc lư đêm qua trở thành dây quấn quanh ý nghĩ không an phận của anh.

- Hồ Duyệt, em muốn ngồi chỗ nào đây?

- Chỗ nào cũng được ạ.

Trong phòng học có ba chỗ ngồi trống, cô giáo suy nghĩ một lát, ngón tay chỉ Ngô Phi người thứ ba hàng thứ nhất.

- Nghe nói ở trường cũ em có thành tích không tệ, em có rảnh giúp cô quan tâm em ấy.

- Dạ.

Hồ Nguyệt đi xuống bục giảng, đồng phục của cô tôn lên đường cong vô cùng rõ ràng, váy dài chinh tề, theo cô đi lại làn váy khẽ bay.

Các nam sinh nhìn chằm chằm ngực và mông cô, so sánh, các nữ sinh khác lộ ra vẻ mặt chán nản.

Chung Úng lại cúi đầu nghịch di động, hình ảnh trò chơi đã biểu hiện game over.

Rời khỏi trò chơi.

Anh ngồi ở vị trí thứ ba hàng thứ sáu.

Không hiểu sao lại cảm thấy có sai lầm gì đó, khi cô giáo hỏi muốn ngồi chỗ nào, dường như học sinh chuyển trường nhìn về phía chỗ trống không có ai ngồi bên cạnh anh.

Sau đó cô chậm rãi dời mắt đi, đối mắt với Chung Úng ba giây, lộ ra nụ cười trêu đùa.

Ban ngày theo lẽ thường Hồ Duyệt và Chung Úng nước sông không phạm nước giếng, chỗ ngồi của hai người cách khá xa, lại không có quá nhiều chuyện có thể trao đổi.

Ban đêm Hồ Duyệt lại trở thành người thân mật nhất của Chung Úng, anh quan sát cô hàng đêm, đã trở thành việc làm hàng ngày.

Sau đó Chung Úng đưa ra được một kết luận. Cô không chỉ có khuynh hướng M, còn có thiếu hụt về cách nghĩ.

Tính tình Hồ Duyệt rất tốt làm cô ở lớp như cá gặp nước, nhận được nhiều lời khen ngợi.

Ngô Phi ngồi bên cạnh cô nghe theo lời cô giáo nói, thường hỏi cô đủ loại vấn đề, cô sẽ kiên nhẫn giải từng đề một, phân tích mỗi cách giải khác nhau.

Vì thế cô càng ngày càng có nhiều bạn, nam sinh nữ sinh đều có, hơn nữa mỗi lần kiểm tra cô đều đứng thứ nhất.

Ban đêm, đôi khi cô không có động tĩnh, chỉ ngoan ngoãn bật đèn, lấy sách ra học bài.

Đôi khi sẽ xem phim hạ lưu hơn trước, đợi đến cao trào cực hạn mới đi vào giấc mộng.

Tần suất Chung Úng tự an ủi dựa theo Hồ Duyệt.

Ở lớp cô là nữ sinh ngoan, tan học hòa mình với nữ sinh, bộ dạng xinh đẹp nhưng không bị ghen tị xa lánh, trái lại ở chung rất hòa hợp.

Nam sinh giống như ong mật hút mật, vây quanh xung quanh cô bất cứ lúc nào.

Ban ngày mỉm cười ngọt ngào xinh đẹp.

Ban đêm nở rộ thành bông hồng có gai xinh đẹp.

Chung Úng sáng tỏ thông suốt.

Ở lớp Hồ Duyệt ngoan bao nhiêu, ở trên giường dâm dăng bấy nhiêu.

Bạn đang đọc truyện *Hồ Duyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: To, cong, vểnh

Từ khi Hồ Duyệt chuyển tới, Chung Ứng thích nhất học máy tính chuyển sang học thể dục.

Giáo viên thể dục thổi cái còi màu cam trước ngực, giọng nói vang vọng quanh sân thể dục:

- Các bạn học, hôm nay chúng ta chơi bóng né, số chẵn đứng bên trái tôi, số lẻ đứng bên phải, bây giờ bắt đầu hành động.

Các bạn học đứng dậy, cuối cùng chia làm hai đội.

Hồ Duyệt lẻ, Chung Ứng chẵn.

Bắt đầu thi đấu.

Bên ngoài đội lẻ, Mộ Thức ném cầu rất chuẩn, nhiều người không né tránh được, nữ sinh sợ tới mức thay đổi sắc mặt, không phải đứng tít ở phía sau thì nấp ở chỗ nào che giấu tốt nhất.

Bóng né là môn của nam sinh, Dương Đình làm mặt quỷ với Mộ Thức, bộ dạng hung hãn, kích thích Mộ Thức chỉ muốn ném vào anh ta, cánh tay để bóng ra sau, dùng sức ném trúng mục tiêu.

Đáng tiếc Dương Đình rất nhanh, làm bóng luôn sai sót chạm vào những người khác.

Chung Ứng là một trong số đó.

Cánh tay còn nóng rất đau đớn.

Nhanh chóng chạy đến đối diện, thi đấu tiến hành một nửa, quả cầu tròn màu vàng nhẹ nhàng bay tới bay lui.

Thình thoảng truyền đến tiếng nữ sinh hét chói tai.

Bên lẻ còn có mười lăm người.

Tầm mắt anh đuổi theo bóng dáng màu hồng phấn.

Gần như Hồ Duyệt giỏi các môn, thể dục cũng không kém chút nào. Cô sẽ bình tĩnh nhìn phương hướng quả cầu, trong đầu dự tính tốc độ và khoảng cách của mình.

Ánh mặt trời chiếu xuống, trán của cô đã có thêm một tầng mồ hôi mỏng, mồ hôi sáng trong chảy xuống mặt.

Dùng cánh tay lau mặt, hai tay chống lên đầu gối nghỉ ngơi ngắn ngủi.

Cô mệt đến mức hai mắt mờ màng, đôi má hồng nhuận vì nóng.

Miệng anh đào hơi mở ra, không ngừng thở gấp.

Phù, phù, phù...

Hơi cong thân thể mềm mại khiến quần áo thể thao buông xuống dưới, bộ ngực trắng nõn theo tần suất hô hấp lên lên xuống xuống. Nước từ cằm trượt xuống cái cổ mảnh khảnh, rơi vào trong rãnh sâu.

Hơi nóng thiêu đốt cơ thể Chung Ứng.

Đầu lưỡi khẽ liếm đôi môi khô khốc.

Hồ Duyệt không được nghỉ ngơi lâu lắm, người trong sân càng ngày càng ít, lực chuyển chú càng tăng lên, tính linh động càng mạnh hơn.

Quần áo thể dục rộng thùng thình vì mồ hôi mà dính sát vào da, nhất là ngực, ban đầu rộng hơn chỗ khác, nhưng bây giờ dán chặt hơn.

- Mẹ nó, cậu nhìn ngực Hồ Duyệt xem.

Dư Tĩnh huyếch bạn học bên cạnh anh ta, hai người đứng bên ngoài sân, nhàn hạ thoải mái.

Mỗi lần chạy, xông về phía trước, hai bộ ngực to rung liên tục, làm quần áo thể thao màu hồng nhạt bị kéo căng.

Đối phương vươn hai tay ra, năm ngón tay run run, làm động tác bóp bóp.

- Chỉ nhìn thôi phía dưới tôi đã cứng rồi.

Chung Ưng không nói một câu, hình ảnh mơ hồ lại hiện trong đầu.

Có lúc trời tối Hồ Duyệt tắm xong quấn lấy quần áo, chỉ mặc một bộ đồ lót màu lam nhạt đi ra khỏi phòng tắm. Cô không phòng bị thân nhiên lộ trước mặt anh.

Bộ ngực to được bra bao phủ mà vênh cao lên, rung lắc theo bước đi.

Phụ nữ cổ đại không mặc áo ngực, chỉ buộc ngực.

Anh ảo tưởng lúc mảnh vải màu trắng giống như con rắn quấn lấy bộ ngực xinh đẹp của cô, nhẹ nhàng vòng quanh từng vòng từng vòng, cho dù mảnh vải mềm mại chậm rãi biến mất, chắc là không thể che phủ hết.

Ngực của cô quá to, bộ ngực tràn ra, mà chắc là cô bị mảnh vải ma xát thoải mái nên hai điểm màu nâu sẫm hình tròn lộ ra.

"Bốp" một tiếng, nam sinh vừa mới nói chuyện bị bóng bay tới đập trúng mặt, bóng lệch ra ngoài, bóng đến tay Chung Ưng.

Anh cầm chặt bóng.

Anh nghĩ, vừa rồi phương thức Mộ Thức ném bóng quá ngốc.

Số lẻ còn bảy người trong sân.

Phần lớn Hồ Duyệt và bạn học nữ chen lệch ở bên trái, hai nam sinh như thân cây đứng lẻ loi ở bên cạnh vận sức chờ phát động.

Chung Ưng giơ tay lên, bóng bay thẳng ra như tên lửa.

Nữ sinh phía trước nhao nhao né tránh, tầm mắt của Hồ Duyệt bị ngăn cản, nhất thời không thấy được, rất nhanh cô cảm giác nhói đau.

Mặt trời chói trang chiếu vào đôi môi nhà khí như lan của cô, hai gò má cũng vì phơi nắng mà đỏ bừng.

Bóng không nghiêng không lệch đánh vào ngực cô.

Giống như không chút do dự tiến lên hôn môi liếm láp.

Quần áo thể thao bị bóng kéo xuống dưới, xương quai xanh trắng nõn một vùng.

Thế giới giống như biến mất hết tất cả tạp âm.

Hồ Duyệt ngẩng đầu lên, cổ dài nhỏ như thiên nga, không thể kìm nén phát ra một tiếng ừm ngọt ngào lại mỏng manh.

Chung Ưng cảm thấy có một ngày mình sẽ chết dưới thân người phụ nữ kia mất.

Bạn đang đọc truyện *Hồ Duyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Dã thú thèm khát

Đêm đó Hồ Duyệt trở về phòng mở ngăn kéo ra lấy thuốc bôi, sau đó bôi loạn thuốc ở trên ngực.

Trên da thịt trắng nõn như đậu hủ có chút trắng xanh.

Cậu ấy đánh thật là mạnh, Hồ Duyệt lảo bấp.

Bôi thuốc xong cô mở lọ thuốc màu ra, đến phòng tắm rửa bút vẽ, lông bút mềm mại dính chút màu vẽ, cô đang vẽ tranh sơn dầu.

Sắp tới trường học thi đấu triển lãm hội họa, Hồ Duyệt tự động đăng ký.

Từ nhỏ cô đã phát hiện mình không giống với người khác.

Thế giới này chỉ có ba chuyện có thể hấp dẫn sự chú ý của nàng: Trí thức làm tình màu sắc.

Cô không có hứng thú với những chuyện liên quan đến con người, không muốn kết bạn, cô cảm thấy một mình cũng có thể sống tốt. Không giống với những người phụ nữ khác, đáng yêu ngây thơ làm nũng như con chó con mèo nhỏ.

Theo bản năng, từ nhỏ mặt cô đã không chút thay đổi, cô độc một mình, mãi đến một ngày cô bị người ta đánh ngất, nhốt ở trong một phòng học không người.

Cô chuyển trường là vì bị người ta bắt nạt. Lớn lên xinh đẹp rất nguy hiểm, hơn nữa bộ dạng của cô cách xa người khác vạn dặm, tất cả học sinh nữ trong lớp đều cảm thấy mình bị cô khinh bỉ, tất cả mọi người bàn bạc trói hai tay hai chân cô lại, miệng cũng bị dính băng dính, vào tối đó, tâm tình của cô cũng không lên xuống rõ ràng, chỉ cảm thấy phiền.

Sau khi chuyển trường, cô thờ giống như người bình thường, thậm chí làm giống một học sinh khuôn mẫu.

Cho đến nay Hồ Duyệt luôn không thêm đề ý suy nghĩ của người khác, chỉ cần không cần quấy rầy sự yên lặng của cô là được...

Bút vẽ dung nạp vào thuốc màu, thêm chút nước vừa đủ, khẽ vung tay lên quét xuống, một chút màu cam chiếu lên đóa hoa mẫu đơn.

Dính và chút màu lam, cô lặp lại động tác cũ.

Giống nữ vương cầm roi, nhanh chóng quét lên tám lưng trần bóng loáng của nam sủng, để lại vết máu khắp nơi.

Hồ Duyệt thích những thứ có thể kích thích giác quan.

Buổi chiều khi bị bóng đánh trúng, cô không hề che giấu nhìn thẳng.

Chung Ứng lạnh lùng đứng thẳng như cây tùng, ngoài mắt kính vẽ ra ánh sáng rực rỡ.

Thuốc màu trắng đen tôn lên đôi mắt, Hồ Duyệt hiểu rõ trong lòng Chung Ứng nuôi dưỡng một con dã thú thèm khát.

Đến giờ ăn cơm trưa ngày hôm sau, Thẩm Mộ Dung bụng com hộp đến tìm Hồ Duyệt theo lẽ thường.

- Thẩm Mộ Dung, mình hỏi cậu chuyện này.

Hồ Duyệt ít khi mở miệng, bình thường đều là Thẩm Mộ Dung thao thao bất tuyệt, cô ấy không ngờ bỗng nhiên cô sẽ mở miệng:

- Chuyện gì thế?

Ăn một miếng cơm, cô hỏi:

- Chung Ứng là người như thế nào?

Thiếu chút nữa Thẩm Mộ Dung phun cơm ra, bất ngờ nói:

- Cậu thích cậu ấy à?

- Không phải, chỉ là ở trong lớp mình không hiểu cậu ấy lắm, nên hơi tò mò thôi.

- Vậy à...

Cô ấy dùng đũa gõ bàn:

- Đừng nhìn cậu ấy cả ngày đánh điện tử, hình như trong lớp có một số nữ sinh thích cậu ấy đó! Đúng là không hiểu sao lại vậy, không biết bọn họ thích cậu ấy ở điểm gì...

- Cậu không thích cậu ấy sao?

Thẩm Mộ Dung nhếch miệng vô cùng ghét bỏ nói:

- Sao có thể thích cậu ấy được! Oa oa không dám tỏ tình với cậu ấy, bảo mình đi cùng, mình chứng kiến cậu ấy lạnh lùng từ chối Oa Oa đó! Tôi không thích cậu, vậy mà cậu ấy lại nói thẳng ra như vậy ời chao, ời, Oa Oa đã khóc rất lâu!

- Ừm..

Hồ Duyệt rơi vào trầm tư.

- Ai da, dù sao cậu ấy cũng là lạ, suốt ngày chơi đồ chơi chạy bằng điện không biết hay ở chỗ nào, hơn nữa lại không có hứng thú với phụ nữ, dù sao cũng khác với những nam sinh khác, cậu đừng nên trêu chọc cậu ấy...!

Trong chớp mắt Thẩm Mộng hóa thành người mẹ, lo lắng cho con gái chưa trưởng thành.

Hồ Duyệt ngoảnh mặt làm ngơ, gấp một miếng bấp cái cho vào trong miệng, lẩm bẩm:

- Vậy sao...

Bạn đang đọc truyện *Hồ Duyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Có nhìn thấy không

Gần đây Chung Ứng đánh nhau kịch liệt trong trò chơi làm đối thủ kêu khổ thấu trời.

Đếm ngược bắt đầu cuộc chiến mới kết thúc, một quả bóng đã bay tới, tốc độ sét đánh không kịp che tai quyền đầm cước đá đối phương ở trên tường, hoàn toàn không để đối phương có cơ hội đánh lại, cuối cùng bùng nổ tuyệt chiêu, nhân vật bay lên trên trời, bị anh dùng lực mạnh đá vào tảng đá trên đường.

Ngăn cách trên mạng Chung Ứng lại không nhìn thấy đối phương tức giận đến mức thiếu chút nữa ném di động.

Mẹ nó, người này đúng là ép người ta chết!

Thứ hai không có tiết tự học, cử hành lễ chào cờ.

Dựa theo chiều cao, Chung Ứng được sắp xếp ở vị trí phía cuối.

Học sinh đều không thích chào cờ, mỗi lần xếp hàng đều dây dưa kéo dài, anh đã sớm quen rồi, nhìn hàng dài đầu đen di chuyển.

Mùi thơm say ngọt từ phía sau bay tới, sợi tóc khẽ lướt qua sườn mặt anh, anh còn chưa ý thức được, bả vai đã bị người ta đụng phải.

Quay đầu, Hồ Duyệt ngẩng đầu nhìn anh, khoảng cách của hai người quá gần, hơi thở dây dưa quấn quanh.

- Thực xin lỗi, vừa rồi bị đẩy một cái.

Hơi thở thổi qua cằm anh.

Răng của cô rất trắng, miệng đỏ hồng, khi đóng khi mở.

Chung Ứng lạnh nhạt quay đầu đi, nhìn thẳng về phía trước.

Phần lớn học sinh đã ra khỏi phòng, xếp hàng ngay ngắn.

Nhìn mái tóc ngắn đen tuyền của đám nam sinh, anh trầm thấp ừ một tiếng, nhưng Hồ Duyệt sớm đã quay về hàng nữ, ngoan ngoãn đứng thẳng người.

Hiệu trưởng ở trên đài nghĩ một đằng nói một nẻo, đúng lý hợp tình, học sinh ở dưới đài không ngủ bù thì nói chuyện phiếm. Quá nóng, muối lớn vòn quanh chân.

Chung Ứng nâng chân lên, bị giáo viên trùng vắn dễ yên như cũ.

Phía trước, Hồ Duyệt cảm quyền sách tiếng Anh, ánh sáng chiếu lên người cô, ngăn cách với tất cả ô nhiễm bên ngoài.

Gần đến thi cử, các bạn học đều vận sức đợi phát động.

Chung Ứng lại nghĩ, cô ngoan như vậy, có lẽ trước khi ngủ sẽ cầm búp bê Tiểu Hùng mới mua, vừa xem phim vừa dùng đầu gấu bông cọ xát bộ phận sinh dục, làm đám thủy thủ ướt mũi của nó.

Gần đây không ngừng thân mật ban đêm với cô, Hồ Duyệt và anh luôn xảy ra tiếp xúc ở trường.

Không biết vì sao.

Tan học tiết ba, trong phòng học bao trùm bầu không khí khẩn trương, tạp âm giảm bớt, Chung Ứng vẫn đeo tai nghe nghịch di động, đối thủ là pháp sư cao cấp, tấn công gần dùng côn, tấn công xa dùng kết giới làm đối thủ đứng yên, lại tung ra phản hóa học. Chung Ứng bị cưỡng chế đứng yên mấy lần, có hơi phiền.

Cái bàn lay trái lay phải, đung vào một cái, Hồ Duyệt quỳ trên mặt đất.

Cô giẫm lên quai đeo cặp treo ở bên cạnh bàn nên té ngã.

Mông vênh cao, váy vén lên cao, lộ ra quần lót ren màu xanh nhạt.

- Đau quá.

Cô gào thét đứng dậy, đánh nhẹ vào cái lưng, chỉnh lại cái váy phủ xuống mông.

Cô đứng dậy nhìn anh, mặt đỏ bừng nói:

- Vừa rồi cậu... Cậu có nhìn thấy hay không?

Chung Ứng không biến sắc dời mắt nhìn màn hình.

Ngón tay thuần thực chạm vào màn hình:

- Không có gì, đừng suy nghĩ vớ vẩn.

- Ngại quá, quấy rầy cậu chơi trò chơi.

Cô đi rồi, Chung Ứng lại trầm thấp nói, không biết đang nói cái gì.

Một ván này pháp sư cao cấp thoải mái làm anh KO, không chút do dự lại chiến một ván, kết quả thấy thì không thấy máu.

Hồ Duyệt trở lại chỗ ngồi, cầm lấy bút đỏ dùng lực đâm lên giấy.

Giấy bị đâm thủng, rách những bức tranh phía dưới.

Cô nghĩ người đàn ông này đúng là thâm trầm.

Chung Ứng lại đỏ mắt chém giết trong trò chơi, không cho đối thủ một chút tình cảm.

Anh nghĩ, thật sự rất muốn dùng ngón tay cắm vào cái mông vênh cao của cô, nhìn tư thế yếu kiều phóng đảng của cô.

Nghĩ nhiều một chữ, dục vọng liền kêu gào muốn phun trào.

Bạn đang đọc truyện *Hồ Duyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Rình coi

Lông chim mềm mại chạm vào da thịt, chạm vào chỗ nào sẽ ngứa chỗ đó.

Lớp toán, giáo viên đã chuẩn bị công thức suy luận, Hồ Duyệt vụng trộm liếc nhìn Chung Ứng.

Gương mặt sạch sẽ, đường cong gương mặt trôi chảy.

Ngón tay trắng mịn thon dài, lưu loát dao động trên màn hình.

Cô cúi đầu nhìn ngón tay mình, móng tay vì bôi nhũ trắng mà tỏa ra ánh sáng lấp lánh trong suốt. So với tay của anh thì có vẻ nhỏ xinh hơn.

Buổi tối ngồi ở trên ghế, đèn chiếu ánh sáng vào sách giáo khoa, cô không thể nào tập trung được.

Hai tay Hồ Duyệt chống má, trong đầu đều là hình ảnh của Chung Ứng.

Đây là lần đầu tiên cô muốn một người.

Một người đàn ông.

Ít lời, ánh mắt lạnh nhạt. Khi uống nước hầu kết khê di chuyển, tiếng nuốt nước vang lên, cảm dục nhìn xuống chúng sinh, thờ ơ với mọi chuyện.

Thậm chí là đối với cô.

Hồ Duyệt lại cầm lấy bút vẽ, dùng màu hồng phấn gia tăng độ dày của hoa mẫu đơn, bút vẽ chạm vào vải vẽ tranh sơn dầu, mềm mại nghiêng một góc 45 độ.

Từng bút từng bút kiên nhẫn tăng thêm màu sắc, dùng cảm nhận miêu tả đường vân đóa hoa.

Vừa mới chuẩn bị hạ bút xuống vẽ tiếp, lập tức bóp một tiếng dùng lực để sang bên cạnh.

Không có tác dụng, không thể khôi phục lại được bình tĩnh.

Cô mở cửa phòng đi đến phòng bếp, lấy nước lạnh uống xong, lạnh lẽo thấm vào trong người làm đầu óc tỉnh táo hơn nhiều.

Cuối cùng cô cũng hạ quyết tâm.

Kéo bức màn trên cửa sổ ra. Bỗng nhiên vài hoa nhỏ màu xanh hiện lên.

Hồ Duyệt quỳ gối ở trên giường, đặt cẳng chân lộ ra phía dưới cửa sổ bên trái, nửa người đứng thẳng.

Ngón tay nhẹ nhàng vén bức màn ra, lộ ra khe hở nhìn lên trên.

Chung Ưng đang đứng ở cửa sổ, gương mặt tuấn mỹ dưới ánh trắng giống như vị thần, thần thánh không thể khinh nhờn.

Thực ra từ ngày đầu tiên chuyển vào, Hồ Duyệt đã biết có người nhìn lên mình rồi.

Đến lớp mới, cô kinh ngạc phát hiện mình và anh cùng lớp.

Mỗi lần tự an ủi đều quay lưng về phía cửa sổ, tuy Hồ Duyệt theo đuổi làm tình nhưng trong lòng vẫn vô cùng bảo thủ, cô không dám nhìn bộ dạng đối phương, giống như mình bị anh khinh nhờn vậy.

So với nhìn phim con heo, thực ra biết có người đối diện nhìn thân thể mình trống trơn càng kích thích hơn, thở gấp gấp nhẹ.

Hồ Duyệt chưa bao giờ kéo bức màn ra, mỗi lần tự an ủi bị rình coi càng kích thích tình thú.

Chung Ưng đứng ở cửa sổ năm phút đồng hồ rồi.

Hồ Duyệt nhẹ nhàng lắc lư cẳng chân, lắc lư mảnh vải.

Làm ra bộ dạng tự an ủi, ngón chân cuộn lại, một lát sau khẽ run rẩy.

Hồ Duyệt cẩn thận nhìn phản ứng của Chung Ưng.

Từ dưới nhìn lên trên chỉ có thể nhìn thấy mặt anh, không nhìn ra phản ứng dưới hạ thân.

Cau mày, đường cong gương mặt cứng ngắc, môi mím chặt.

Sau đó đầu hơi lắc lư trước sau.

Hồ Duyệt chỉ nhìn mặt anh nhưng cảm thấy toàn thân nóng rất.

Hóa ra mình vẫn luôn bị gương mặt này nhìn lên, mình lại có năng lực biến anh thành bộ dạng như vậy.

Bỗng nhiên cửa sổ trong suốt dính một chút nước.

Theo tầm mắt của Hồ Duyệt giống như bắn ở trên mặt cô.

Không chiếm được người, thường thường biến thành mức độ nghiện, làm cho người ta vô cùng điên cuồng.

Hồ Duyệt nghĩ, người đàn ông này thâm trầm, gọi cảm như vậy.

Tan học ngày hôm sau, trên đường đi về nhà, Chung Ưng mới nhớ tới mình quên mạng ví tiền, tiện tay để nó trong ngăn kéo phòng học.

Khi mới vừa ra khỏi phòng học, trong đầu lại nghĩ đến chuyện tối hôm qua.

Anh không hiểu vì sao cô lại kéo bức màn xuống, vốn dĩ không phải ngày nào anh cũng muốn làm chuyện đó, nhưng nghĩ đến bộ dạng cô quỳ rạp trên mặt đất, quần lót ren màu xanh nhạt, cẳng chân trắng nõn đều trở thành liều xuân được cực mạnh.

Anh bắt đầu dĩ quy đầu lại, đi vào cửa lớn trường học, đi trên hành lang, cách phòng học càng lúc càng gần...

Đêm tối dọa người.

Bạn đang đọc truyện *Hồ Duyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Thánh khiết tâm đăng

Chung Ứng vẫn biết Hồ Duyệt vô cùng tâm đăng, nhưng anh không ngờ có ngày quay lại phòng học sẽ nhìn thấy -

Cô ngồi trên bàn học của anh tự an ủi.

Đôi chân trắng nõn, một tay Hồ Duyệt chống lên bàn, hai chân mở ra ngồi trên bàn học bằng gỗ, âm hộ lộ rõ đối mặt với bảng đen, giống như bộ dạng ngoan ngoãn nghe giảng.

Ánh trắng chiếu qua cửa sổ, chiếu thẳng vào da thịt trắng nõn như gốm sứ. Lông tơ mềm mại cực nhỏ trên vùng màu hồng phấn, giống như thánh mẫu không bị bất luận thứ ô uế gì dính bẩn tinh thuần và trắng tinh của cô.

- Bình thường Chung Ứng đều ở góc độ này nhìn toàn lớp...

Hồ Duyệt thô lỗ bóp bộ ngực của mình, tưởng tượng anh đang ngồi trên ghế bằng gỗ, hai tay vòng qua người cô đùa nghịch bộ ngực mẫn cảm.

Nhắm mắt lại lừa gạt chính mình, mùi thơm mát lạnh mang theo hương sữa tắm của người đàn ông bùng cháy tất cả dục vọng xao động.

Khi nghỉ trưa anh gục đầu xuống bàn, hơi nóng của cánh tay giống như vẫn còn ở trên mặt bàn, hơi thở của anh, mồ hôi, dùng lực khi viết chữ, ngón tay vẽ loạn, ừm... Ừm..

Nghĩ đến thân thể cô liên bùng cháy, miệng nhỏ phía dưới không ngừng mấp máy, hưng phấn giống như có bí mật riêng tư của anh, bí mật của riêng anh và mình.

Ngày mai đến trường học, anh nhất định sẽ không ngờ tới bàn học của mình bị cô làm bẩn, bên trên là hỗn hợp ản ký của cô và anh, khi anh nằm sấp vào mặt bàn mình từng nhỏ mồ hôi, cơm trưa đặt lên vùng cô từng phun dâm thủy...

Quần lót ren màu xanh nhạt của Hồ Duyệt để ở trên đùi bóng láng, tay phải nhanh chóng kích thích cánh hoa, nhỏ giọng rên rỉ:

- A... Ừm... Chung Ứng lại... Muốn...

Giống như thánh mẫu không cần thận roi vào địa ngục, có được bề ngoài thiện lương, nhưng bên trong lại che giấu tà ác.

Thánh khiết như vậy lại làm chuyện tâm đăng nhất.

Sợi tóc của cô không có kết cấu dính vào đôi má tràn đầy mồ hôi, một số sợi tóc trở thành cái dây trói buộc hơi thở và tim đập của Chung Ứng.

Cô mặc đồng phục trung học, nơ đỏ bị kéo lệch xuống rãnh ngực, ba cúc áo đã được cởi bỏ, áo buông lỏng xuống cánh tay mảnh khảnh, ngón tay di chuyển bên trong váy dài.

Đã từng ở cự ly xa nhìn không thỏa mãn được rợn rạo.

Bây giờ giống như bức tranh thời Trung Cổ chiếu vào mắt, thân hình đầy đặn của người phụ nữ trong bức tranh khẽ nhúc nhích, môi mọng khẽ mở ra, tẩm rủa dưới ánh trắng.

Cô ở gần anh năm bước, ngồi trên bàn học của anh đùa nghịch thân thể của mình.

Vì sao trên đời này lại có vụ vật phóng túng như vậy!

Bộ dạng xinh đẹp đã đủ quyến rũ người khác, còn tâm đăng trời sinh như thế!

Tim Chung Ứng đập nhanh hơn, thờ hồn hên đi về phía trước.

Nơi đó gieo trồng ngọt ngào tốt đẹp, đựng dòng nước thuần túy nhất, đó là chốn đào nguyên chưa bị con người khai phá, phì nhiêu thấm nhuần vạn vật.

Tay Hồ Duyệt chậm rãi cắm vào trong tiểu huyết.

Ban ngày môi mỏng của anh mím chặt, ban đêm từ trong vết hầu tràn ra tiếng thở dài trầm thấp.

Lạnh nhạt coi thường mọi thứ trong đêm khuya, chỉ lẳng lặng miêu tả hình dáng căng đầy của cô.

Ngón tay thon dài lưu loát di động, lại nhìn cô, giờ tay di chuyển trên cơn thịnh nộ to của mình.

Vì sao trên đời này lại có người đàn ông mặt người dạ thú như vậy!

Ngón tay Hồ Duyệt di chuyển nhanh hơn, mất đi lý trí điên cuồng đắm loạn, hi vọng giải quyết trống rỗng trong lòng mình.

Càng không chiếm được càng muốn.

Xa cuối chân trời gần ngay trước mắt.

Hình ảnh hiện lên tối qua làm hai mắt anh đục hóa đốt cháy, trong đầu hiện lên ánh sáng trắng.

Bỗng nhiên tay phải bị người ta nắm chặt, ngón tay bị ép rút ra khỏi tiểu huyết.

Hồ Duyệt sợ tới mức mở to hai mắt, một cơn sóng nóng bỏng tích lũy không báo động trước chuẩn bị phun trào.

Kích thích sáng khoái cũng sắp đạt được phóng thích, nhưng đột nhiên - -

Một vật thể lạnh lẽo cắm vào hoa huyết đang liều mạng co rút!

Bạn đang đọc truyện *Hồ Duyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Thứ gì cắm vào

- Ừm đừng mà nhanh rút ra đi...

Nước bị vật thể đó ngăn chặn, toàn bộ tích ở trong tiểu huyết... Rất muốn tiết ra!

Hồ Duyệt cố gắng dòi mông ra sau, hi vọng cách xa thứ đáng ghét gì đó, nhưng nó giống như nắm được vị trí của cô, không chỉ không biến mất, trái lại cắm vào thêm một chút.

Đây là lần đầu tiên Chung Ứng nhìn thấy tiểu huyết của phụ nữ.

Thịt mềm đỏ tươi hấp thụ vật thể bóng loáng, mỗi khi Hồ Duyệt di chuyển mông nhỏ, anh liền mạnh mẽ di chuyển cổ tay, vào vào ra ra. Khi rút ra môi âm hộ như bị kéo ra ngoài, giống như không rời khỏi nó, khi cắm vào lại căng chặt lại, cắn vô cùng chặt.

Thật sự rất đáng yêu.

Tay Chung Ứng cảm vật thể rút ra đâm vào, cọ xát một tầng thịt mềm. Âm thanh giống như mài cục đá, khàn khàn nói:

- Hồ Duyệt, nói xem thứ gì cắm vào tiểu huyết của cậu hả?

- Đùng đâm vào rất lạnh.

Lồi lõm bên ngoài vật thể không ngừng gãi nội bích, bên trong ngứa giống như có hàng ngàn con sâu nhỏ đang bò, vật thể không đủ thô, trống rỗng khó nhìn.

Hồ Duyệt cảm thấy mình rất mâu thuẫn, vừa muốn rút vật thể đó ra để nước có thể phát tiết ra ngoài, vừa khát vọng thứ gì đó thô to hơn nữa thỏa mãn tiểu huyết mình.

Quần áo của Chung Ứng vẫn chỉnh tề, đứng thẳng bên Hồ Duyệt áo quần xộc xệch, tay trái nâng váy, ánh mắt chăm chú, đôi môi mím chặt.

- Tiểu huyết non mềm phát ra tiếng phốc phốc đúng là vui sướng.

Tốc độ cổ tay nhanh hơn, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Sao cậu không ngoan như vậy, vậy mà ở nhà còn chưa đủ lại tự an ủi trên bàn học của tôi, dâm dăng như vậy, muốn bị người ta thấy sao?

- Không phải.

Những lời nhục nhã chui vào trong tai Hồ Duyệt lại như một khoái cảm không thể biết tên, muốn động tác cuồng bạo và ngôn ngữ kích thích hơn nữa.

Tiểu huyết rất ngứa, cho dù Chung Ứng đâm như thế nào, cảm như thế nào đều không đạt được thỏa mãn.

Cô sắp khóc đến nơi rồi, da thịt toàn thân ửng đỏ, như kẹo đường mê người, không nhịn được muốn hôn.

Con người luôn sản sinh ra dục vọng phá hoại mãnh liệt với những sự vật quá tốt đẹp.

Động tác của Chung Ứng càng ngày càng mạnh hơn, đứng nhìn cô giống như cô bị ép ở trong túi của mình, một mình anh độc chiếm.

Muốn đâm hồng cô, cuối cùng tỏa ra ánh sáng yếu ớt, quyến rũ người ta lúc nào cũng mê muội muốn thao cô.

- Còn nói không phải! Cái mông nhỏ lắc lư phóng túng như vậy, rõ ràng là vô cùng thích!

Chung Ứng lại xoay tròn vật thể, không ngừng thay đổi phương hướng.

Vật thể bóng loáng chứa nước trong suốt, cửa huyết cổ đại lan tràn, thỉnh thoảng nhỏ lên trên mặt bàn.

Hồ Duyệt căn bản không ngờ Chung Ứng sẽ xuất hiện vào lúc này, bị anh đùa giỡn nằm ngoài dự liệu, tính dục của cô rất mạnh, nhưng chỉ tự túc, không lớn mật đến mức tìm người vui vẻ cùng, còn bị phát hiện cô ngồi trên bàn anh tự an ủi:

- Chung Ứng, đừng làm nhanh như vậy, sắp không chịu nổi rồi ừm...

Giọng nói của cô nũng nịu, hơi thờ dờn dập, Chung Ứng rất muốn lập tức rút vật thể đó ra, để cơn thịnh của mình ra trận.

- Ngoan, nói cho tôi biết cái gì đang cảm vào cậu? Nói ra tôi sẽ để cậu tiết.

Hồ Duyệt nghĩ đến mình bị thứ mình dùng hàng ngày cảm vào, thậm chí muốn chết không dám nói ra, chỉ không ngừng ham muốn.

Chung Ứng lại dùng tay nắm chặt váy dài, để váy dài nằm trong tay mình, sau đó dùng vải dệt thô ráp cọ xát âm hạch sớm đã sung huyết.

Từng phát từng phát, vải dệt hấp thụ nước trắng mịn, chậm rãi cọ xát.

Hoa hạch và tiểu huyết bị kích thích từng cơn khoái cảm làm trong đầu bùng nổ, thân thể hưng phấn run rẩy, giống như cái chết tuần hoàn, không có lối ra.

-... Ừm, muốn bắn.

Hồ Duyệt ngửa đầu ngâm nga.

Chung Ứng lại cố chấp nói:

- Vậy cậu ngoan một chút...

Hồ Duyệt không chịu nổi, càng lúc càng khó chịu, không chịu đựng được nữa nói:

- Là bút máy đâm vào tiểu huyết của mình...

Vải vẽ tranh sơn dầu màu trắng rót thêm chút mực màu đen, xen lẫn không thuần túy, màu sắc quyến rũ khiếp người.

Bên ngoài chặt chẽ không có một khe hở, cuối cùng cũng nứt ra.

Chung Ứng kéo tay ra, bút vừa mới động, dòng nước sáng trong bắn mạnh ra.

Ánh trắng chiếu vào người Hồ Duyệt.

Giống như vòi hoa sen, vừa mạnh vừa vội, bắn thành hình vòng cung về phía trước, làm tấm phun lên trên thân thể cường tráng của Chung Ứng.

Đồng phục dính mùi của Hồ Duyệt.

Ròng rã liên tục 30 giây.

Bạn đang đọc truyện *Hồ Duyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Có ý xấu trêu đùa

Thân thể Hồ Duyệt run rẩy, hai chân run run một cách vô thức.

Cuối cùng tiểu huyết còn phun ra chút nước.

Toàn thân Chung Ứng khô nóng, cười nhẹ nói:

- Lâu như vậy mà tiểu huyết vẫn còn căng chặt, thật lợi hại, nói xem, có phải là tiểu lăng hóa hay không, sao lại phun nhiều như thế.

Không ngăn cách cửa sổ vụng trộm nhìn lên, lúc trước anh chỉ nhìn thấy cô vênh cao mông và thắt lưng xoay vặn rất lợi hại, nhưng không nhìn thấy cô phun nước từ chính diện.

Quả thực xinh đẹp mê hoặc lòng người.

Hai tay Hồ Duyệt chống lên mặt bàn, nằm ngửa, vô lực hít thở.

Tay trái Chung Ứng nâng vẩy lên, tay phải cầm bút chạm vào quần lót ren màu xanh.

Từ đùi hướng lên trên bắp đùi, cuối cùng ngăn cách quần lót chui vào trong động ướt sũng.

Chung Ứng lại giống như lau bụi bẩn vậy, tỉ mỉ dọn dẹp âm thầm và huyết động một lần.

Quần lót nhanh chóng bị tô vẽ ra một vòng ẩm ướt đậm đặc, lan tràn đến trên đầu bút.

Anh dịu dàng lau, Hồ Duyệt thoải mái than nhẹ.

Bây giờ Hồ Duyệt cảm nhận được tất cả kích thích đều được an ủi.

Tay cầm bút ngăn cách quần lót, hơi nóng của tiểu huyết, trắng mịn, mềm mại không sót thứ gì truyền đến tay Chung Ứng.

Cho đến nay anh đều là người có sức chịu đựng.

Phải nói rằng cảm thấy chuyện không thể làm được, sẽ cố gắng nhận.

Anh không thích biểu đạt chính mình, cho nên giấu rất nhiều chuyện ở trong lòng, người khác cho rằng anh rất bí ẩn.

Mấy ngày trước Hồ Duyệt dựa sát vào anh, tay anh nắm chặt lấy kim nén xúc động muốn kéo cô lại hôn lên đôi môi mềm mại.

Cô ngã trước mặt anh, anh tình nguyện phát tiết vào trò chơi, cũng không kích động mò mẫm cái mông tròn vênh cao của cô.

Nhưng vừa rồi lại nói tục liên tiếp, trong lòng chỉ có một ý nghĩ - - làm hỏng cô.

Chung Ứng không cọ xát nữa, lấy bút ra, sau đó để vẩy xuống chỉnh sửa cẩn thận.

Nhưng biết tính hướng nghiêng về M của cô, cô ngồi lên bàn học của anh, cô phóng túng quá mị hoặc rồi.

Giống như có chút không nhận được.

Đối với cô, tất cả lý trí chậm rãi tan vỡ.

Tầm mắt dời từ nhìn hoa huyết sang nhìn cô, tốc độ nói rất chậm, mang theo dụ dỗ:

- Hồ Duyệt, vì sao lại ngồi lên bàn tôi thích tôi sao?

Thích?

Lúc ấy Thẩm Mộng cũng hỏi có phải cô thích Chung Ứng hay không.

Nhưng cô thật sự không biết, đối với người từ trước đến nay không có tình cảm, thích là như thế nào?

Hồ Duyệt chỉ biết Chung Ứng rất đặc biệt với cô.

Tuy hai người quen nhau không lâu nhưng không biết vì sao cảm thấy có người theo dõi hành động của mình, cô không tự giác muốn anh tồn tại lâu hơn

nữa.

Cô không biết mình thích Chung Ứng hay là thích thân thể của anh, ở mặt ngoài cô luôn từ chối người khác đến gần.

Nhìn cô dần dần ngây ngốc, Chung Ứng lại dần mất kiên nhẫn, anh cầm lấy bút, dùng đầu bút ẩm ướt treu đùa nhũ hoa bị quần áo đồng phục che khuất.

Nhũ hoa đã sớm cứng rắn, đồng phục màu trắng không che được hai quả anh đào đỏ tươi:

- Cho dù cậu nghĩ cái gì đều có thể nói ra, hửm?

Anh không ngừng đâm, giống như đứa bé tìm được trò chơi thú vị, nhũ hoa lõm xuống, nhưng lại nảy lên.

Hồ Duyệt đang buồn bực nên nói như thế nào, lại bị anh làm cho toàn thân nóng lên, nổi cả da gà.

Thân thể lắc lư, không kìm lòng nổi nữa nữa:

- Đùng đùa mà đau..

Rõ ràng thân thể của anh chưa đụng vào cô, nhưng không hiểu sao dưới thân lại sáng khoái kích thích ra từng đợt thủy triều.

Chung Ứng lại nhìn đồng phục chậm rãi bị bút làm đọng nước, ánh mắt càng thêm thú vị.

Bạn đang đọc truyện *Hồ Duyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Cọ xát đũng quần anh

- Thực ra mình... Cũng không chắc chắn mình có thích cậu hay không.

Hồ Duyệt mang theo chút âm ức, eo thon nhỏ vận vẹo, muốn thoát khỏi cây bút trong tay anh.

Vốn định ném nó xuống đất, trái lại ưỡn ngực gần hơn.

Bút đặt ở đó không nhúc nhích, bộ ngực trắng nõn không hài lòng muốn bút cọ xát vào hai bên, ngăn cách có chút xa, Chung Ứng muốn vỗ mạnh vào ngực cô.

Con mẹ nó thực quyền rũ.

Anh dùng bút đẩy quần áo sắp rơi xuống ra, bộ ngực tuyết trắng lộ ra ngoài. Đầu lưỡi quét hàm răng:

- Không chắc chắn có phải đại biểu vừa rồi mặc kệ là người nào tiến vào, đều có thể chơi đùa tiểu huyết của cậu hay không?

Vẫn biết cô dám đăng, nhưng mỗi đêm chỉ có thể đứng ở xa quan sát, còn không dám tùy tiện đùa giỡn phụ nữ như những người khác chơi gấu bông, mạnh mẽ rút ra cắm vào nơi riêng tư của cô.

Chung Ứng ném bút sang một bên, đáy mắt sung huyết, nảy sinh ác độc bóp bộ ngực cô.

Bộ ngực của cô rất to, tay đều không nắm hết, bộ ngực tràn qua kẽ tay, hương thơm tỏa ra bốn phía.

Hai tay Hồ Duyệt nắm bàn tay anh tiến vào, cánh tay người đàn ông có lực, tràn đầy hormone:

- Đương nhiên không phải, nếu không sao mình có thể ở trên bàn cậu... Ừm đừng véo nhũ hoa...

- Vậy thì là gì? Nói rõ ràng!

Hai mắt Hồ Duyệt đầy sương mù đối diện với Chung Ứng, đầu lưỡi liếm môi đỏ mọng, xấu hổ nói:

- Hình như mình muốn thân thể cậu.

Shit! Con thú trong lòng bị bẻ cong, đã thú bị nhốt chặt trong lồng rợn rạo, vùng vẫy ra.

Ăn cô.

Không để lại chút xương cốt nào.

Cô đang khiêu chiến điểm máu chốt của anh.

Vốn không muốn đụng chạm cô, sợ chạm vào thân thể mềm mại của cô thì không khống chế nổi xúc động muốn làm cô, chỉ bóp ngực cô thôi, nghĩ chỉ cần nắm một phần thân thể của cô, giống như mình có được cô rồi.

Vậy mà hiện giờ cô lại nói ra những lời quyến rũ người khác như vậy...

Mẹ nó.

Côn thịt cứng rắn chà cò trong quần tây, kìm nén đến đau đớn.

Muốn phá tầng lớp bao phủ, đi hôn môi cô.

Chung Ứng giờ tay nắm lấy gương mặt bóng loáng co dãn của cô:

- Cho nên ý của cậu là cậu muốn làm bạn tình với tôi sao?

Hồ Duyệt lắc đầu như trống lắc:

- Thực ra mình không ngờ tới cậu sẽ nhìn thấy, mình chỉ muốn một mình... Làm là được rồi.

Chung Ứng lại nắm cằm cô:

- Cho nên cậu có thể không kiêng nể gì có ý đâm tôi ở trong đầu sao? A, đã gọi tên tôi ra rồi.

- Ai da đừng nói nữa...

Hồ Duyệt vùng vẫy tránh thoát tay anh.

Ánh mắt anh nhìn cô chăm chú như vậy, trong mắt là ảnh ngược của cô.

Chung Ứng nói chuyện với Hồ Duyệt ở trường có thể đếm trên năm ngón tay, nhưng bây giờ nói chuyện với cô theo phản xạ tự nhiên giống như không có cảm giác xấu hổ.

Có thể là vì trong lòng đã nói với cô hàng ngàn chữ rồi.

Trong lòng Chung Ứng vui vẻ nở hoa, đây là lần đầu tiên anh thấy bộ dạng cô thẹn thùng. Không dừng được, anh cười nói:

- Được, không nói nữa.

Hai tay để ở thắt lưng cô, nâng cô lên. Trên bàn đầu là nước cô chảy ra, một vùng ẩm ướt.

Hít sâu một hơi bình phục xao động trong lòng, anh chậm rãi cài cúc áo của cô từ trên xuống dưới.

Nếu có một ngày thật sự muốn cô, cũng không phải lúc này, ở nơi này.

Hai bọn họ đều là lần đầu tiên.

Chung Ứng lại mặt than, cố gắng kìm nén tư tưởng tà ác miêu tả hình ảnh trong đầu.

Không ngờ mới cài xong cúc áo cuối cùng, bả vai bị đôi tay thon dài kéo xuống dưới, cả người bị ép cong lưng.

Mặt Hồ Duyệt ửng hồng.

Chung Ứng nhìn cô gái dưới người, sau đó cảm nhận được - -

Đũng quần mình bị đôi chân mềm dẻo của cô cọ xát một phen.

Bạn đang đọc truyện *Hồ Duyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Cậu cứng

- Cậu cứng ỏi chao, ỏi.

Ngăn cách quần tây, cô dùng hai chân cọ xát côn thịt của anh, vừa to vừa cứng.

Hơi thở cực nóng thổi ở bên tai, Chung Ứng tựa vào vai Hồ Duyệt, vành tai và tóc mái chạm nhau.

Tay Hồ Duyệt vòng qua cổ anh, mắt xa không nặng không nhẹ, như có như không, thoải mái làm máu người ta sục sôi.

Giống như nữ phù thủy hạ cổ với anh, không chế thể xác và tinh thần:

- Chung Ứng, không phải cậu vẫn luôn làm như không thấy mình, vô cùng lạnh nhạt sao.

Chân dùng sức, dùng ngón chân kéo khóa xuống, đẩy quần ra, ngón chân nhẹ nhàng chạm vào quần lót anh:

- Sao lại có phản ứng, hửm?

Hạ thân bị cô đụng chạm giống như đang cháy, nhưng không có chỗ phát tiết.

Trả thù trắng trợn.

Khi Chung Ứng bị kéo xuống lần nữa nắm lấy bàn học theo phản xạ, cô kéo hết sức làm anh mất cảm giác thăng bằng, chỉ có thể đè nặng cả người lên người cô, hoàn toàn không còn chút sức lực.

Quay đầu, lỗ tai của cô dưới ánh trăng giống như tiểu tiên từ tron bóng long lanh.

Chung Ứng lại há miệng ngậm lỗ tai của cô. Đầu lưỡi linh hoạt liếm láp vành tai, sau đó anh lại cắn vành tai no đủ, giọng nói từ tính mang theo ánh sáng tình dục.

- Lúc trước là tôi lừa cậu.

Chân làm loạn dừng lại.

Môi Chung Ứng từ đường cong gương mặt lướt qua đôi má non mịn:

- Thực ra lúc tôi nhìn thấy cậu, chỉ có một suy nghĩ.

Tay anh chui vào trong, vuốt ve bên ngoài đùi cô:

- Cậu biết là gì không?

Làn da của cô hơi lạnh, cả người khô nóng.

Hồ Duyệt bị anh cắn toàn thân mềm nhũn, không thể nói chuyện.

- Tôi nghĩ biểu tình cậu bị tôi thao khóc chắc chắn rất đẹp.

Hai tay không còn rần rần như gông cùm xiềng xích, Chung Ứng lại đứng thẳng, chân của cô vẫn để ở vị trí nào đó, eo anh dùng lực, cọ xát vào chân của cô.

- A, Hồ Duyệt, có phải tiểu huyết của cậu rất ngứa, rất muốn bị tôi thao hay không?

Hồ Duyệt không trả lời, chân bé nhỏ dừng lại, Chung Ứng cho rằng cô biết khó mà lui, không ngờ cô duỗi ra sau, dùng chân đè sau lưng anh.

Ngón chân lướt mà đè ở lưng anh.

Hai người đỏ sực, ai cũng không chịu ở thế hạ phong.

Cô cười mỉ hoặc:

- Cậu phải giúp mình...

Còn chưa nói xong, bỗng nhiên Chung Ứng giờ tay vây quanh cô, đầu cô trống rỗng đã bị ôm ngồi xổm trên đất, hai người ngồi giữa bàn học và ghế dựa.

- Làm sao vậy.

Chung Úng nhanh chóng bật miệng cô lại:

- Xuyt, không được nói gì.

Rất nhanh có ánh sáng đảo qua, trên hành lang truyền đến tiếng bước chân.

Bảo vệ vừa đi vừa hát, dáng vẻ thoải mái đi dạo trường học.

Tiếng bước chân xa dần, hai người nhô đầu ra, không nhìn được bật cười.

Giống như làm chuyện gì ái muội.

Sau khi chỉnh sửa quần áo xong, hai người đi ra khỏi phòng học, năm phút sau Chung Úng mới nhớ tới mình quay lại lấy ví tiền.

- Cậu đợi tôi một lát, tôi sẽ quay lại nhanh thôi.

Hồ Duyệt kêu lên:

-... Ôi chao, ôi, rất gần, không cần cậu đưa về đâu.

- Con gái đi tối không an toàn, đợi tôi.

Chung Úng lại chạy về lớp học, Hồ Duyệt đợi ở đây nghĩ, hai người đi về nhà cùng hướng, hình như hơi xấu hổ.

Trên đường đi hai người đều có tâm sự của mình, khi đến khu nhà, cuối cùng Chung Úng nổi lên dũng khí, cẩn thận hỏi:

- Hồ Duyệt, tôi có thể thêm wechat của cậu không?

Hồ Duyệt ngẩng đầu, quá bất ngờ:

- Há?

Chung Úng cái khó ló cái khôn, trả lời một cách sứt sọc:

- Bài tập không hiểu có thể hỏi cậu.

Trong chớp mắt Hồ Duyệt cúi đầu, không dám nhìn anh.

Hình như anh đứng thứ ba từ dưới đếm lên?

Bạn đang đọc truyện *Hồ Duyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Màu đen

Hồ Trần ngồi ở phòng khách, nghe thấy tiếng mở cửa liền để báo xuống:

- A Ngọc, Hồ Duyệt về rồi.

Tổng Ngọc vội vàng đi đến trước mặt Hồ Duyệt, nhận lấy cặp xách của cô nói:

- Sao hôm nay con về muộn thế? Để mẹ đun nóng đồ ăn cho con, ngoan, đi tắm trước đi.

- Con học ở thư viện nên về muộn, ai da, con đã ăn đồ ăn ở ngoài rồi, không vội.

Hồ Duyệt nở nụ cười, quay đầu ân cần hỏi thăm Hồ Trần.

- Cha, con về rồi.

- Ừm.

Hồ Trần liếc nhìn cô một cái, lại cúi đầu đọc báo.

Tổng Ngọc là giáo sư đại học, chú trọng giáo dục đứa bé, đồ ăn bên ngoài không sạch sẽ, con nhà mình phải theo khuôn phép cũ, không được qua loa.

Hồ Duyệt cầm vòli hoa sen trong tay, dòng nước phun lên trên người, chảy dọc theo đường cong của cô.

Bây giờ chắc là Tổng Ngọc đang xem bài kiểm tra, nhìn giáo viên bình luận về cô.

Nước rơi xuống gạch men bóng loáng, chảy không còn một chỗ nào khô.

Chung Ứng.

Khi anh dùng bút rút ra cắm vào mình cầm dưới căng chặt.

Cánh tay trắng nõn có lực.

Năm ngón tay thon dài chạm vào bộ ngực.

Đều có thể phản ánh chân thực về bản thân cô, tác động vào tất cả các nút chưa từng được mở ra.

Kích thích khát vọng tầng sâu nhất.

Ấn tất vòli hoa sen để lên trên cao, mặc xong quần áo, Hồ Duyệt nhìn cô gái ở trong gương, hai má đỏ hồng, hai mắt đầy sương mù.

Cô thở dài.

Không quay lại được.

Cuộc sống cứng ngắt từ khi bị Chung Ứng chia ra bên trong, đã bị xé rách hoàn toàn.

Không quay lại được nữa.

Trên bức tranh trắng xóa, một tiếng qua đi đã xuất hiện hình dáng tinh xảo.

Mái tóc đen dày, thân hình cường tráng đều không phải là vấn đề, nhưng...

Hồ Duyệt gõ bút màu theo vô thức.

Về mặt của anh thế nào đây?

Về khi anh nhìn coi môi mỏng khẽ mở, lông mày cau chặt lại.

Hay là bình thường sóng nước chẳng gợn, về mặt xem nhẹ mình nhưng không hiểu sao lại chọc người.

Nói ra lời trêu chọc mang theo đùa giỡn khàn khàn.

Hồ Duyệt nhắm mắt lại.

Trong đầu hiện lên vùng nhô lên giữa quần tây.

Cực nóng, cứng rắn.

Không biết dưới quần sẽ có bộ dạng gì...

Mở mắt, cô thô bạo kéo bức tranh xuống, vo tròn bức tranh lại ném lên mặt đất.

Dùng thuốc màu đen tô tờ giấy trắng mới, có một loại cảm xúc không khống chế được, giữa trang giấy nhanh chóng vẽ ra vùng giữa quần tây, tay nắm chặt ở phía giữa.

Giống như mạng nhện, chỉ chút bao phủ kịch độc.

Nguy hiểm.

Lại kích thích.

Hồ Duyệt nằm ở trên giường, áo ngủ sớm bị màu đen nhiễm bẩn, bàn tay có vết nước đọng.

Nhìn chằm chằm tác phẩm, lòng bàn chân vẫn còn dư lại hơi ấm kia.

Cô để chân lên trên tờ giấy, ma xát, nghĩ chỗ đó là hạ thân người nào đó, vô cùng nóng bỏng.

Mu bàn chân kéo căng, đầu ngón chân dính không ít màu đen.

Hồ Duyệt dùng tay phải xoa bóp bộ ngực, vệt nước đọng màu đen hôn lên nhũ hoa.

Cô muốn.

Nếu bảo vệ không tới, bọn họ sẽ như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Hồ Duyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Đừng để bị phát hiện ra...

Hình ảnh rất mơ hồ, giống như đặt mình vào trong đám sương mù, không có cảm giác chân thực.

Nhưng phản ứng của thân thể lại như dao khắc, khắc sâu tận xương.

- Mở bài thứ năm ra, Đào Hoa Nguyên Ký, các em đọc bài một lần trước.

Mãi đến khi đọc ra những lời này, Chung Ứng mới hiểu ra thân phận hiện giờ của mình là giáo viên.

Đứng ở trên bục giảng.

-... Lâm tần thủy nguyên, tiện đắc nhất sơn, sơn hữu tiểu khẩu, phảng phất như ngọc hữu quang...

Tiếng đọc bài tràn ngập trong căn phòng, đan xen vào nhau.

Anh mỉm cười hài lòng, nhìn sách giáo viên dùng để lát nữa dạy.

Bỗng nhiên anh cảm thấy có chút không thích hợp.

Thân thể nghiêng ra sau, Chung Ứng cúi đầu, cô gái đang dùng răng nanh kéo khóa quần tây anh xuống, tiếng khóa kéo sắc bén rất nhỏ bị tiếng học sinh đọc bài lấn áp.

Hồ Duyệt ngồi xổm dưới bàn giáo viên.

Từ góc độ của Chung Ứng nhìn xuống, rãnh sâu được áo sơ mi phụ trợ cản trở nên dâm dăng.

Quần lót màu lam bị kéo ra.

Cô nâng hai mắt ướt sũng lên, há miệng nói không tiếng động:

- Chung Ứng, lát nữa anh quá hưng phấn sẽ bị học sinh phát hiện đó...

- Kiến ngư nhân, nãi đại kinh, vấn sở tòng lai, cụ đáp chi. Tiện yếu hoàn gia, thiết tửu sát kê tác thực...

Chung Ứng nhìn như trấn định, nhưng không nghe thấy bất luận nội dung gì của Đào Hoa Nguyên Ký.

Dưới người càng xôn xao hơn.

Hồ Duyệt lấy tay khẽ vuốt quần lót của anh, nắm côn thịt chậm rãi nhô lên trong đũng quần.

- Anh cứng ôi chao, ôi.

Hình như anh nghe thấy câu đó, lại giống như không.

Cô tùy ý vuốt ve như nghịch đất nặn, sau đó ngăn cách quần lót, bàn tay lạnh lẽo làm nó đứng thẳng, đầu vươn về phía trước, một nụ hôn đặt vào đỉnh chóp.

Nụ hôn của cô rất chuyên chú, hai mắt nhắm lại, há miệng chậm rãi liếm từ trên xuống dưới.

Giống như nhấm nháp đồ ăn ngon nhất thế giới.

Học sinh đọc bài xong, một vùng lặng ngắt như tờ, 36 ánh mắt nhìn anh chăm chú.

Trong chớp mắt Chung Ứng phát hiện thân thể của mình vô cùng căng chặt.

Nhất là chân, run lên.

- Thưa thầy, mọi người còn chưa làm xong bài kiểm tra phát ngày hôm qua.

Một giọng nữ vang lên, Chung Ứng cầm lấy một chồng giấy ở trên bàn:

- Phát đồng giấy này xuống đi.

- Dạ.

Cô gái ngoan ngoãn phát từng tờ.

Kế tiếp chỉ còn lại tiếng bút máy ma xát trên giấy, cùng tiếng lẽ lưỡi của Hồ Duyệt, không ngừng liếm côn thịt của mình.

Thấy học sinh không có bất luận thay đổi gì, cuối cùng anh không nhịn được nữa, hai tay nâng đầu cô lên, thất lưng khẽ đóng đưa, mông co rút kéo ra rút vào côn thịt trong miệng cô.

"Ừm" côn thịt của anh quá lớn, miệng Hồ Duyệt đau đớn, muốn thoát khỏi nhưng anh càng tàn nhẫn hơn, khóe miệng nhanh chóng chảy ra nước bọt.

Theo trình độ hưng phấn của anh, côn thịt không ngừng trưởng to, cứng rắn.

- A... Đừng đâm vào trong mà.

Cô nắm chặt cái mông của anh, cầu xin anh rút ra.

Chung Ứng ngồi xổm xuống, côn thịt rời khỏi miệng cô.

Nâng cằm cô lên, cái miệng nhỏ đều đã sưng đỏ, lấp lánh, vô cùng diễm lệ:

- Hồ Duyệt, sao em lại đâm đâm như vậy, anh còn đang dạy học em còn liếm côn thịt của anh.

Tay phải Hồ Duyệt khẽ vươn ra, ma xát thứ thô to của anh.

- Ừm, em muốn ăn của anh.

- Mẹ nó.

Chung Ứng lại đứng dậy, lấy tay nhét côn thịt vào trong miệng cô.

Miệng của cô vừa ẩm ướt lại ẩm áp, không biết... Một cái miệng khác thì thế nào...

Anh ra sức tiến lên, bỗng nhiên có tiếng bạn học vang lên:

- Thưa thầy, đề số ba...

Trong chớp mắt, yên lặng bị phá vỡ, như lưỡi dao đâm vào thịt Chung Ứng, kích thích côn thịt của anh run lên...

Mở mắt ra, trần nhà trắng lóa chói mắt.

Anh mở di động ra nhìn thời gian, lại phát hiện màn hình vẫn dừng ở wechat của Hồ Duyệt.

Khuôn mặt cô phóng đại, cười vô cùng ngọt ngào.

Chung Ứng vừa giận vừa tức, cầm lấy gối đầu ném về phía cửa.

Chưa hết giận, ngay cả chăn bông anh cũng ném xuống.

Đã mười ngày liên tục như vậy rồi.

Con mẹ nó mộng xuân.

Đi đến bên cửa sổ, trong phòng Hồ Duyệt có thêm một bức tranh, một vệt dài màu đen, không có màu sắc khác.

Chung Ứng lại nghĩ.

Quả thực là trùng tà rồi, vậy mà dựa vào bức tranh này, anh liên tưởng đến quần tây của mình.

Bạn đang đọc truyện *Hồ Duyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Quá đẹp

Buổi sáng, khi Chung Ứng tiến vào lớp học, Hồ Duyệt sớm đã ngồi ở trên ghế chuẩn bị cho tiết tự học.

Kéo ghế dựa ra, chân dài để dưới bàn, anh cúi người về phía trước, tay vuốt ve mặt bàn.

Tối hôm qua Hồ Duyệt phun nước rất lợi hại, may mà không lau mặt bàn, bây giờ vẫn để lại dấu vết màu sáng.

Hai tay chạm xung quanh, đầu cúi thấp xuống, Chung Ứng vụng trộm lè lưỡi liếm một cái.

Giống như vẫn còn lưu lại mùi của cô.

Ngọt.

Gần tan học, Hồ Duyệt tập trung lực chú ý vào làm đề, ống tay áo bị người ta kéo nhẹ.

- Hồ Duyệt, cậu có thể giúp mình nhìn đề thứ hai không? Mình làm kiểu gì cũng không ra đáp án giống.

Thân thể Ngô Phi dán sát vào, Hồ Duyệt có thể ngửi thấy mùi nước hoa trên người anh ta.

Cố gắng kìm nén không vui trong lòng, cô nhận lấy bài toán anh ta giải:

- Cậu nhìn chỗ này xem.

Ngón tay chỉ một con số:

- Rõ ràng là tám sao cậu tính là bảy.

Ngô Phi cố gắng đổi chiều, bưng bình đại ngộ:

- Đúng vậy, mình không phát hiện ra, cảm ơn cậu nhé.

Anh ta bắt đầu chăm chú xóa và sửa.

Chung Ứng đeo tai nghe, tuy âm thanh mơ hồ nhưng trải qua thời gian dài rình coi, anh hình thành thói quen dùng hình môi phân rõ lời nói.

Mộ Thức kéo ghế dựa bên cạnh ra, vỗ vai anh nói:

- Chung Ứng, tuần sau thuyết trình môn lịch sử, cậu có ý tưởng gì không?

- Không có, các cậu quyết định xong thì phân công việc cho tôi.

Chung Ứng không nhìn anh ta, cúi đầu tiếp tục nghịch di động.

Mộ Thức lúng túng đứng dậy rồi đi.

- Haizz, vì sao chúng ta phải cùng một tổ với cậu ta.

Mộ Thức oán giận với nhóm.

Nhanh chóng có người trả lời:

- Chắc là vật hợp theo loài.

Cách kỳ thi chỉ còn một tuần, Hồ Duyệt phiền không chịu được.

- Hồ Duyệt, có thể cho mình mượn sách giáo khoa của cậu một lát hay không?

- Đề này thật sự rất khó, mình không làm được...

Dạy thì thôi đi, dạy xong người ta còn oán hận với cô đề khó bao nhiêu, đầu của mình không giỏi, còn hâm mộ cô, có khi còn oán hận hệ thống giáo dục.

Cuối cùng cũng tiễn được người đi, miễn cưỡng đeo chiếc mặt nạ của mình, đầu cô hơi choáng váng, vừa định nằm sắp xuống nghỉ ngơi, tiếng kêu to bên ngoài truyền đến.

- Hồ Duyệt ra ngoài có người tìm.

Cô làm bộ không có nghe thấy, đối phương lại không chịu bỏ qua.

Nam sinh đứng ngoài cửa có diện mạo tuấn tú, khí chất xuất chúng, là hotboy được các bạn học bình chọn.

Các bạn trong lớp đều bận rộn chuyện của mình, nhưng trong lòng lặng lẽ xoa xoa tay, tò mò chuyện phát triển kế tiếp.

Tuy Hồ Duyệt được theo đuổi không phải chuyện hiếm lạ gì, nhưng lần này là hotboy ra trận!

- Hồ Duyệt.

Tà Văn nhấn mạnh từng chữ một, từng chữ như ngọc, gió nhẹ khẽ thổi qua mái tóc:

- Nếu cậu có rảnh, chúng ta có thể cùng đi đến thư viện học không?

Hạ thấp tư thế, con cừu nhỏ mặc người ta vuốt ve.

Hồ Duyệt thờ dãi:

- Ngại quá, học bài với người khác tôi sẽ phân tâm.

Trong lòng Tà Văn là tràn đầy mất mát, cho tới bây giờ anh ta có không ít người theo đuổi, đây là lần đầu tiên anh ta nhìn trúng một cô gái.

Lần đầu tiên nhìn thấy đã thích rồi.

- Vậy chúng ta...

- Thực xin lỗi.

Tà Văn chỉ nhìn thấy cô bay lượn trong không trung, cuối cùng biến mất trong lòng anh ta.

Hồ Duyệt quay lại chỗ ngồi, bắt đầu học bài.

Cô nhớ trước đó mình không tập trung, vụng trộm nhìn Chung Úng.

Từ khi chuyển đến lớp học này, cô nói chuyện với rất nhiều người, nhưng người kia lại là người nhìn thấu bản chất của cô, số lần nói chuyện với cô chỉ giới hạn ở buổi tối ấy, các lần khác đều không nóng không lạnh.

Trong sách giáo khoa bất chợt xuất hiện thêm hình cái đầu đáng yêu, biểu tình lạnh lùng kiêu ngạo, đôi môi nhếch lên.

Anh giống như bình thường, chưa từng xuất hiện nhiều.

Tới tới lui lui nhiều người tỏ tình với cô như vậy, không thiếu soái ca, đáng yêu, hoạt bát, nhưng chưa một ai làm cô động lòng.

Trong mắt bọn họ đều thiếu một chút màu sắc.

Hồ Duyệt vẽ hình vuông, sau đó cẩn thận vẽ lên hai vòng tròn.

Mỗi khi ánh mắt cô và Chung Úng chạm nhau, giống như thường ngày.

Lại giống như khác rồi.

Ánh mắt Chung Úng lười biếng, ánh sáng dục vọng lộ ra một cách trần trụi.

Hồ Duyệt muốn kéo đôi mắt quá đẹp của anh xuống.

Bạn đang đọc truyện *Hồ Duyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 16: Thiêu đốt

- Chung Ứng, sắp thi rồi sao em còn nghịch di động như vậy! Đưa điện thoại lên đây!

Giáo viên đứng bên cạnh bàn giáo viên, tức giận dồn lên não, ngón tay ông ta run rẩy.

- Trong lớp chỉ có em là không ngoan, tuy thành tích của Ngô Phi kém, ít nhất còn hiểu được khiêm tốn nghe giảng!

Khiêm tốn nghe giảng sao?

Có lẽ di của thầy giáo đến, cho nên tính tình hôm nay rất dễ nóng nảy, giống như ăn phải thuốc nổ, sáng sớm học tự học đã không bình yên. Trước đây không quản chuyện di động, mặc anh tự sinh tự diệt.

Anh cho một tay vào túi quần, nộp điện thoại lên bàn.

- Như vậy mới phải chứ.

Thầy giáo dùng tay đẩy gọng kính, khi Chung Ứng vừa định xoay người về chỗ ngồi, ông ta nói:

- Nhân tiện lau bảng đen đi.

Bây giờ là thời gian lên bảng luyện tập, thầy giáo rút thăm đề học sinh lên bảng đen làm bài tập trong sách giáo khoa.

Trải qua một vòng, trên bảng đen đều là phần viết trắng đỏ xanh.

Tốp năm tốp ba lên bục giảng, phần lớn còn cầm sách giáo khoa suy nghĩ, chưa lấy phần viết, chỉ có Hồ Duyệt đã bắt đầu chuyên chú viết chỗ trống mình đã lau sạch sẽ.

Cô tính rất nhanh, rất nhiều công thức suy luận trong đầu, viết ra đáp án đúng tiêu chuẩn.

Chung Ứng lau bảng đen từ trái sang phải từ trên xuống dưới, lau tỉ mỉ, không bỏ qua chỗ nào, chậm rãi dời sang phải...

Anh rất cao, bao bọc cả người Hồ Duyệt lại, lau phía trên cô không với tới.

Ánh đèn biến mất, biến mất trong hơi thở mát lạnh của anh.

Toàn thân Hồ Duyệt vô cùng khô nóng.

Tay trái chống lên trên bảng đen, tay phải giơ cao, từ trên xuống dưới, giống như anh ôm cô vào trong ngực, nằm lên người nhỏ xinh của cô.

Tốc độ tay của Hồ Duyệt rất nhanh, theo độ dài công thức, cô chậm rãi viết xuống, cái móng cong lên, đụng phải một vật thể.

Tay Chung Ứng đang giơ cao dừng lại.

Tim Hồ Duyệt đập rất nhanh, hơi nóng truyền từ vật thể đó tới, thiêu đốt.

Bối rối đứng thẳng người, lưng đụng vào lồng ngực cứng rắn của anh.

Thuộc loại nam tính thực dày, ấm áp.

Các bạn học ở phía dưới đều đang làm bài tập trong sách giáo khoa, căn bản không ai chú ý tới cô, nhưng Hồ Duyệt cảm thấy như có mũi tên từ bốn phương tám hướng bắn trúng mình, đâm xuyên tim.

Chung Ứng lại cúi đầu, mặt cô đã đỏ bừng, lỗ tai đỏ như con thỏ.

Anh cười, giọng nói trầm thấp.

- Hồ Duyệt, thầy giáo chê mình không đủ khiêm tốn nghe giảng, ngày mai tan học có thể mời cậu dạy mình học không?

Cầm phần viết, tất cả con số tan thành mây khói, cô không biết nên đặt phần chỗ nào.

Đôi khi rất lớn mật, đôi khi lại không có phản ứng. Chung Ứng vụng trộm cắn lỗ tai cô.

- Hừm?

- Dạy, dạy cậu...

Đầu cô sắp đụng vào bảng đen, chỉ cảm thấy sau lưng còn hơi ấm của anh.

Cuối cùng Chung Ứng cũng bỏ qua cho cô, tiếp tục lau bảng.

Lau xong về chỗ ngồi, anh lười biếng nói với giáo viên:

- Thầy, vừa rồi em hỏi Hồ Duyệt, bạn ấy nói có thể dạy em học bài.

Giáo viên ngẩng đầu, như rơi vào sương mù.

- Vậy... Thật sự không tệ, làm phiền Hồ Duyệt rồi.

- Không đâu ạ.

Hồ Duyệt vội vàng viết xong, nhanh chóng quay lại chỗ ngồi.

Sau đó vẽ lên sách giáo khoa hình cái đầu, vẽ thêm mấy tia sáng nữa.

Đó là ánh sáng mặt trời.

Trong ngực của anh, giọng nói của anh, hạ thể của anh, đều rất nóng.

Sờ sờ vành tai.

Cháy rồi.

Buổi tối, Hồ Duyệt đang đọc sách, mỗi ngày cô đều chuẩn bị nội dung bài học ngày mai trước.

"Ting ting".

Di động rung lên, cô cầm lên xem, có một tin nhắn được gửi tới.

Thời gian hiển thị là một phút trước.

- Ngày mai có rảnh không.

Hồ Duyệt không ngờ Chung Ứng thật sự sẽ gửi tin cho cô, quan hệ của bọn họ ái muội không rõ, đôi khi cô không biết nên xử lý như thế nào.

Cô cho rằng chỉ là gửi tin lễ phép mà thôi, dù sao cũng qua lâu như vậy rồi.

Cô suy nghĩ một lát, trả lời:

- Không có việc gì, làm sao vậy?

Một giây sau, ting ting.

- Cô giáo nhỏ, chẳng lẽ quên rồi sao, hôm nay cậu đã đồng ý dạy tôi.

Hồ Duyệt sững sốt, không biết trả lời như thế nào.

Một giây sau.

Anh nói:

- Đến nhà mình đi, ngày mai không có ai.

Chung Ứng cười nhìn ảnh của cô, bóng dáng xinh đẹp đứng trên một cây cầu, mơ hồ.

Đế điện thoại lên tủ đầu giường, một đêm không ngủ - -

Bạn đang đọc truyện *Hồ Duyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Phát hiện

Lúc Hồ Duyệt tỉnh dậy phát hiện di động có thêm tin nhắn mới.

- Ngày mai tan học về cùng mình.

Hai người nhắn tin không nhiều, không cần tìm kiếm đã nhìn thấy tin nhắn gửi ngày hôm qua.

Mãi đến khi Tống Ngọc gọi Hồ Duyệt đi ra ăn sáng, cô mới vội vàng ấn tắt máy, đánh răng rửa mặt.

Chuông hết giờ học vang lên, các học sinh nhao nhao thu dọn túi xách, có một số người tụ tập lại nói chuyện phiếm.

Hồ Duyệt cúi người nhìn gầm bàn, xem có quên quyển sách nào không.

- Hồ Duyệt, đợi một lát có được không!

Ngẩng đầu, Thẩm Mộng nhếch môi kéo ống tay áo cô.

- Ngày hôm qua ở phố Phụng Hoàng có mở một cửa hàng bánh ngọt, đi cùng đi!

- Hôm nay mình hẹn với người khác rồi, để hôm nào đi.

Cô vừa nói vừa nhìn phía sau, Chung Ứng lại chưa từng nhìn cô, lập tức đi cửa sau.

Hồ Duyệt sốt ruột, nhưng Thẩm Mộng cứ cầm lấy tay cô hỏi hẹn ai, vậy mà có người nhanh chân hơn, tuyệt đối không bỏ cô ra.

Chung Ứng càng chạy càng xa, Hồ Duyệt cầm lấy túi xoay người rồi đi, ngữ khí dòn dập.

- Ngày mai nói sau, có được không, mình đi trước.

- Ôi chao, ai, ôi, đợi đã.

Đã không còn nhìn thấy bóng dáng Hồ Duyệt rồi.

Năm giờ chiều, Hồ Duyệt đứng ở cửa trường học, tan học có cả trai lẫn gái đi qua nhìn cô chăm chú, nhưng cô luôn cúi đầu cúi kính.

- Cậu ở đâu?

Đây là tin nhắn 10 phút trước, không đọc không nhắn lại.

Rõ ràng là anh hẹn cô, cũng không đợi cô, bây giờ không thấy bóng dáng đâu nữa, chơi trò mất tích.

Nếu có tên kia ở đây, cô chắc chắn sẽ đánh anh.

Hồ Duyệt tức giận, không quan tâm không nghĩ nữa, chạy tới trong tiểu khu, tức giận ấn thang máy, dùng lực gõ cánh cửa màu trắng đang đóng chặt.

- Chung Ứng, mở cửa!

Hình tượng thực nữ rụt rè biến mất trong chớp mắt, trong đầu cô hiện lên cảnh cô kéo Chung Ứng ra đánh.

Không có động tĩnh.

Mất đi lý trí, cô đập cửa điên cuồng, giọng nói khàn khàn.

- Mở cửa mở cửa mở cửa!

Hai người ngăn cách cánh cửa, đứng rất gần.

Ngoài cửa, Hồ Duyệt như bị bệnh tâm thần, Chung Ứng bất ngờ.

Anh từng nhìn thấy cô nở nụ cười giả dối, khi tự an ủi đôi mắt khép hờ lộ nửa gương mặt xinh đẹp, cao trào qua đi đường cong trên mặt dịu dàng

Nhưng chưa từng thấy như bây giờ.

Long trời lở đất.

Chung Ưng mở cửa, Hồ Duyệt ngồi xồm trên mặt đất, hai tay ôm đầu, tóc tán loạn.

Anh mặc quần áo ở nhà, bắt đắc dĩ quỳ gối, hai tay gơ ra.

Chung Ưng muốn tách hai tay cô đang ôm chặt ra, để cô ngẩng đầu lên.

Hồ Duyệt không nhúc nhích.

Đội lồng ngực chậm rãi lên xuống, chỉ còn lại tiếng nức nở nhỏ, đột nhiên giống như vén mây nhìn thấy mặt trời, chuông quả lắc trong đầu bắt đầu chuyển động.

Mình chưa từng sợ hãi mãnh liệt như vậy.

Lúc phát hiện Chung Ưng không ở trong tầm nhìn của mình, lại không nhìn được run lên, hai mắt bị bóng đen bao phủ, nhắm mắt trấn định mới có thể nhìn phía trước.

Có một loại đánh mất, cảm thấy như vỏ ngoài bao phủ mình đang nhanh chóng bóc ra, e ngại bị vứt bỏ, bị chán ghét...

Vì sao lại có cảm giác như vậy?

Khóc tiếp, sức lực của cô dần dần mất đi, Chung Ưng không nhìn được chạm vào mái tóc lộn xộn của cô, nâng cái cằm ướt đầm nước mắt lên.

Màu đỏ tươi trong mắt biến mất.

Từ bất an đến sợ hãi, đến phẫn nộ, đến ảm ức.

Cuối cùng nhìn thẳng mắt anh, chỉ cảm thấy trong lòng quay về bình tĩnh, toàn bộ được an ủi.

Chung Ưng dùng ngón tay mềm mại lau nước mắt trên gò má cô.

Bộ dạng cô khóc hoa lê đầm mưa cũng đẹp quá.

Hồ Duyệt ngẩng đầu nhìn anh, đầu óc vẫn còn mơ mơ màng màng, lại nghe anh nói:

- Hồ Duyệt, cậu phát hiện ra tôi rình coi cậu từ lúc nào?

Bạn đang đọc truyện *Hồ Duyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Dạy cậu hôn môi như thế nào

Sách giáo khoa không bị xé tách tờ nào, trên trang giấy có giấy trắng mực đen.

Hai người ngồi trên ghế, một đen một đỏ.

Cái bàn quá nhỏ, không che giấu được tiếng tim đập nhanh.

Quả thực Hồ Duyệt muốn vùi đầu vào sách giáo khoa, cô chỉ cảm nhận được hơi thở của anh phả trên đỉnh đầu, hai mắt giống như trước, lạnh lùng mà thâm tình nhìn mình chăm chú.

Nếu lúc này có bàn vẽ và thuốc màu, cô nhất định sẽ không chút do dự vẽ đầy màu vàng, trái tim giống như cây quýt chua ngọt, nổ tung trên bức tranh.

Một tay Chung Ưng chống đầu, Hồ Duyệt được ánh đèn bao phủ, làm cô tỏa sáng hơn.

Rõ ràng tòa đối diện và phòng anh cách 50 mét ngăn ngủi, nhưng anh lại cảm thấy như kéo dài ngàn dặm. Hai cửa sổ như tấm ngăn chặt chẽ, bình thường nhìn lên, biết rõ là thực nhưng như bộ phim hư ảo.

Hồ Duyệt ngồi cạnh mình, ở trong phòng mình.

Cô không ngờ bức tường ở phía sau từng có khi khó nén tình dục, phun ra sữa trắng nồng đậm.

Cho dù được lau sạch, nhưng vẫn khắc dấu vết lên.

Hồ Duyệt ăn miếng táo phân tích đề cho Chung Ứng, lại phát hiện anh không có phản ứng, ngẩng đầu, hai người cách quá gần, cô không thể không lùi về sau, kéo dài khoảng cách ra.

- Chung Ứng, thành tích của cậu như vậy sẽ khó lên đại học.

Hồ Duyệt nhú mày, nhìn ngón tay để dưới cằm anh:

- Vì sao không...

Giọng điệu của Chung Ứng lạnh lùng:

- Cậu có biết tôi gọi cậu tới nhà của tôi, vốn không phải vì chuyện học tập.

- Nhưng cho dù thế nào...

Tay Hồ Duyệt để dưới bàn, ngoài miệng muốn phân rõ phải trái với anh, nhưng thực ra trong lòng như gương sáng.

Quan hệ của hai người như con rắn, ở trong bụi rậm ngấm nhòm ngó đối phương, thời cơ đến khẽ động, một tiến một lùi, lúc Hồ Duyệt lè lưỡi rắn mị hoặc ra, Chung Ứng giống như dính kịch độc, bị nghiện cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Khi giao đấu chính diện, ai cũng không nguyện ý rơi vào thế yếu, dây dưa vương mắc, găm cắn liếm láp, chết mới ngừng.

- Hồ Duyệt, nói thẳng ra đi, đừng lằng nhằng nữa.

Chung Ứng nhú mày, anh rất phiền khi có người nói chuyện học với anh, còn là Hồ Duyệt, quả thực như kim đâm vào tận xương.

Hai người mặt đối mặt, Chung Ứng dùng chân kẹp lấy đôi chân trắng nõn của Hồ Duyệt, giữ chặt lưng ghế dựa nhìn lướt qua người cô.

Hồ Duyệt giật mình, vẻ mặt bối rối, sau gáy truyền đến độ mạnh yếu.

Anh ôm lấy cái cổ mảnh khảnh, người tiến lên trước.

- Cậu biết rõ mỗi tối tôi đều nhìn lên cậu, cậu còn không kéo bức màn vào, rốt cuộc là có ý gì?

Hồ Duyệt không dám nói, cô cảm thấy quá thẹn thùng, hỏi lại:

- Vậy sao cậu biết tôi phát hiện ra?

Anh cười đắc ý:

- Quá rõ ràng, thực ra cậu cũng không biết đúng không, nếu không phải xuyên qua tầng quan hệ này, chúng ta căn bản không cùng xuất hiện ở trường, nhưng có khoảng thời gian tiếp xúc với cậu quá thường xuyên rồi.

Thường xuyên đến mức, tôi nghĩ cậu có ý muốn quyến rũ tôi.

- Vì thế tôi nghĩ có khả năng cậu biết được gì đó, có một lần quay về cậu kéo bức màn, kết quả hôm sau lại kéo ra, tôi thật sự tò mò ngày đó cậu làm gì, hửm?

Nhớ tới ban đêm ngày đó, Hồ Duyệt ước gì có thể chui vào trong đất.

- Không, không làm gì cả, đột nhiên muốn vậy thôi.

Sao rình coi người khác còn đúng lý hợp tình như vậy?

Hồ Duyệt cảm thấy toàn thân không thích hợp, tìm đập nhanh dừng lại rồi.

- Thôi, không nói chuyện linh tinh nữa, sắp thi rồi nhanh ôn bài đi.

Cô vùng vẫy thoát khỏi cái tay trên vai, muốn xoay mặt đối diện cái bàn, Chung Ứng lại kéo cô, tay ở sau lưng cô dùng sức, người cách anh càng gần hơn.

Đầu gối mướt mà đối diện ghế dựa bên cạnh, hai chân Chung Ứng bao lấy Hồ Duyệt, hô hấp của hai người lần lượt thay đổi.

Hồ Duyệt cúi đầu, Chung Ứng mặc đồ ở nhà rộng thùng thình, xương quai xanh trắng nõn lồm ra rãnh sâu, Hồ Duyệt muốn để khối băng ở bên trong,

xem có thể hòa tan hay không.

Chung Ứng có thể ngửi được mùi sữa tắm hoa lài trên người cô, anh để cằm vào trán cô nói:

- Đừng trốn tránh vấn đề, Hồ Duyệt.

Giọng nói của anh trầm thấp câu người:

- Biết rõ tôi không có ý tốt, sao còn đồng ý đến đây?

Hồ Duyệt cảm thấy tê dại chui vào trong xương tủy, không biết nên trả lời thế nào, chỉ muốn bịt cái miệng đáng ghét của anh.

Cô nghiêng người, nhìn không chớp mắt, hôn lên xương quai xanh lộ ra.

Chung Ứng lại bất ngờ, chỉ cảm thấy môi cô nóng như sắt, đốt làn da mình thành một lỗ thủng.

Giọng nói ngây thơ, giống như mật đường chui vào trong lỗ tai.

- Đương nhiên là tôi dạy cậu học bài rồi, chẳng lẽ còn cần tôi dạy cậu hôn môi sao?

Bạn đang đọc truyện *Hồ Duyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Ngựa

Gân xanh nổi đầy trên trán.

Mẹ kiếp.

Cô gần như nằm lên trên người anh, nâng đôi mắt lấp lánh nhìn anh.

Chung Ứng nắm lấy vòng eo nhỏ nhắn, ôm lấy Hồ Duyệt, để cô ngồi lên trên đùi mình.

Hai tay để sau lưng cô, cúi đầu.

Anh vốn muốn đối xử dịu dàng với cô, khi nhìn thấy cô khóc lại càng không đành lòng, không ngờ vậy mà cô không cảm kích, chủ động như vậy.

Anh đều đã quên mất ngoài cô là nữ sinh ngoan ngoãn, nhưng trong lòng là tiểu tào hóa!

Hồ Duyệt bị anh ôm vào trong ngực, tay chống lên ngực anh, rất nhanh xúc cảm trên môi thơm mềm là ảm áp.

Chung Ứng dùng lưỡi phác họa đôi môi tinh tế, như ăn bánh pudding, cẩn thận liếm láp, không dám nhấm nháp quá nhanh phần ngọt nhất.

Nhấm nuốt lại, đang hưởng thụ mềm mại của cô, bỗng nhiên đầu lưỡi cô xông vào khoang miệng, quét loạn một lát, lướt qua răng nanh và thịt mềm, chưa thường thức đủ cái đẹp, lưỡi màu hồng đã tàn phá.

Trong chớp mắt Chung Ứng tức điên rồi.

Vừa rồi là ai nói muốn dạy anh hôn môi?

Cho rằng xem mấy phim con heo ngắn thì giỏi hôn môi sao?

Kéo ra khoảng cách, Hồ Duyệt hé môi, ngày gốc giống như không hiểu xảy ra chuyện gì.

Chung Ứng lại nâng mặt cô lên, ngón tay vuốt nhẹ lông tơ thật nhỏ.

Anh cười cưng chiều:

- Ngoan, vurun lưỡi ra.

Lưỡi hơi vurun ra, giống như một đóa son trà nở trên môi.

- Không đủ, vurun ra chút nữa.

Anh hạ giọng, mặt Hồ Duyệt đỏ bừng, đầu choáng mắt hoa giống như uống rượu, chỉ muốn ngất ngốc trong sự dịu dàng của anh.

Cái lưỡi đỏ tươi đầy đặn chậm rãi vươn ra, một giây sau, Chung Ứng không có động tác, Hồ Duyệt không nhận được nghỉ yên man.

Lại một giây sau.

Miệng của anh dán chặt vào môi cô mút lấy cái lưỡi, lưỡi hai người nhanh chóng dây dưa với nhau, giống như cá trong biển sâu, đùa giỡn đuổi theo nhau.

Thất lưng Hồ Duyệt mềm nhũn, hóa ra hôn môi chân chính là như vậy.

Tim đập như cò đại, điên cuồng sinh sôi.

- Hồ Duyệt, nhớ hô hấp.

Chung Ứng cười nhẹ rồi lại dán sát môi vào.

Tiếng nước bọt ái muội vang dội, từng đợt vang vọng vào lỗ tai cô, nói cho cô biết, mình đang hôn Chung Ứng.

Không phải nằm mơ.

Tay phải đi xuống, trượt vào trong váy cô, ngón trỏ động vào khe hở bên trong quần.

Chung Ứng nhú mày lại, tràn đầy chế nhạo:

- Sao chỉ hôn lại ảm ướt lợi hại như vậy?

Ngăn cách quần lót, sau khi cô nghe câu đó, tiểu huyết hơi mấp máy.

Đúng là mẫn cảm.

-... Ngửa đừng đùa...

Chung Ứng lại há miệng, ăn luôn khẩu thị tâm phi của cô.

Hôn lên cái cằm bóng loáng dính dính, lại chậm rãi đi xuống, từ đường cong duyên dáng, gặm cắn xương quai xanh của cô.

Muốn ăn miếng trả miếng, nhưng vừa rồi Hồ Duyệt chỉ nhẹ nhàng dán sát môi vào, anh lại gặm cắn liên tục.

Cho dù như vậy, anh vẫn cảm thấy thất bại.

Hôn môi như gió mát thổi qua, lập tức gọi dã thú ngủ say đã lâu tỉnh dậy.

Không công bằng.

Kỹ thuật hôn môi của Chung Ứng rất tốt làm Hồ Duyệt ghen tị.

Rõ ràng hai người cùng chạy ở điểm xuất phát.

Đến động tình, Hồ Duyệt bất giác vòng qua cái eo tinh trắng, móng tay cuộn lại gãi sau lưng anh.

Gãi ngứa này giống như kích nỏ, như có như không, bùng nổ ra pháo hoa trong đầu Chung Ứng.

Đầu dục thú trong quần nâng rất cao, nhô lên dưới váy cô.

Hồ Duyệt nhìn xuống, bộ dạng trắng trợn táo bạo... Bỗng nhiên hạ thân trống rỗng, chỉ cảm thấy ngứa.

Rất ngứa.

Nhớ tới bản vẽ khối giữa vùng màu đen, quần tây của anh, lòng bàn chân giống như còn có thể cảm nhận được nó căng đầy.

Không thể quan sát kỹ được, cô dúi móng qua, vén váy lên, ngăn cách quần lót, chậm rãi cọ sát thứ lòi lên.

Chung Ứng lại hít một hơi, vùi đầu vào ngực ấm áp, tình dục tăng vọt nên kêu rên.

- Con mèo nhỏ đúng là tham ăn, đã tự mình đi tìm thức ăn rồi.

Hồ Duyệt then thùng chui vào lòng anh, ồm ồm, ầm ứ khóc nức nở.

- Chung Ứng mình ngứa.

Côn thịt đứng thẳng không nhìn được run lên.

Chung Ứng lại cảm thấy mình sắp chết.

Bạn đang đọc truyện *Hồ Duyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Có thể cắm vào hay không

Cọ sát phần ngực đồng ngực, để lại vết tích hơi nhẵn.

Chung Ứng nắm chặt lấy hai đại bạch thỏ trước ngực Hồ Duyệt.

- Bé cưng ngoan, tự mình lắc hông trước, cọ côn thịt cho đỡ thêm, anh xoa xoa ngực em, sẽ vô cùng thoải mái.

Cái miệng non mềm cắn vào sau gáy, ngứa ra sau, Chung Ứng lại nhìn chăm chú bàn tay to tàn sát bừa bãi trên người cô.

Giữa khe hở đồng phục theo xoa bóp nông sâu, khép khép mở mở.

Áo ngực màu tím nhạt như ẩn như hiện, ép ngực to càng to hơn.

Chung Ứng lại đỏ mặt, từ ngày đầu tiên nhìn thấy cô, đã muốn chơi đùa bộ ngực to này rồi.

Ngực hóa thành nước dưới tay anh, chảy tới tiểu huyệt.

Quần lót ẩm ướt, càng ngứa hơn.

Sau lưng Hồ Duyệt đều là mồ hôi, cả người nóng như lò sưởi:

- Lực mạnh chút không đủ...

Ngăn cách bra, tay anh chỉ gãi không đúng chỗ ngứa, càng nhào nặn càng khó chịu.

Đầu vú bị chất liệu plastic cọ sát sinh đau.

Hai tay đang định vòng ra sau lưng cởi nút thắt, bỗng nhiên Chung Ứng cắn cúc áo đồng phục, kéo mạnh một cái, cúc áo nho nhỏ lập tức bay ra.

Lộ ra bộ ngực tuyết trắng.

Hồ Duyệt thét chói tai ra tiếng, vội vàng vòng tay qua thắt lưng anh lần nữa.

- Bé cưng, bra của em mua nhỏ hơn một số, em có biết không?

Chung Ứng dùng tay để phía dưới ước lượng bộ ngực, sau đó đẩy lên trên, hai viên hình gọt nước no đủ hiện ra.

Cúc áo giữa đồng phục còn chưa cởi, bộ ngực lớn đã lộ ra bên ngoài, đồng phục dán vào đường cong.

Mắt Chung Ứng như ung, nhìn chăm chăm, Hồ Duyệt xấu hổ muốn chết, nhanh chóng ôm ngực.

- Đừng nhìn mà...

Hai chân Chung Ứng khẽ nâng, Hồ Duyệt nhìn lướt qua, hơi nóng bức người.

Cọ sát phía dưới, anh kéo tay Hồ Duyệt ra:

- Nước ở quần lót đều nhỏ lên quần của anh rồi, còn nghĩ một đằng nói một nẻo sao?

Chung Ứng lại ngậm chặt ngón trỏ tay trái, rút ra kéo vào, đầu ngón tay có chất lỏng sáng trong.

Bàn tay ngăn cách đồng phục nắm chặt lấy ngực, ngón trỏ không ngừng ma sát quả mai sung đỏ.

Điểm đỏ bị nhiễm ẩm ướt.

- Núm vú cứng rắn như muốn phá đồng phục, bình thường tự an ủi, có làm em thoải mái như anh làm không?

Tay phải nâng thịt mềm, cho vào trong miệng, đầu lưỡi càn quét núm vú dưới đồng phục, liếm cắn.

- Lại hút... Rất sướng...

Hồ Duyệt không nhìn được ưỡn ngực, đưa đến gần miệng Chung Úng, giống như thế nào cũng không đủ, chưa đủ...

Chung Úng lại cắn mạnh lên đầu vú cô, hạ thân bị cô hành hạ sinh đau:

- Con mẹ nó đúng là tiểu lăng hóa!

Một tay nắm chắc cái mông nhỏ của cô, kéo đến gần cơn thịt nóng bỏng của mình.

Nhất trụ kinh thiên.

Cơn thịt lòi ra giữa đũng quần ma sát quần lót sớm ướt đầm.

Một lần một lần đâm vào khe hở, lại trượt ra.

- Bé cưng, tiểu huyết và vú cái nào ngứa hơn? Hửm?

Toàn thân bị anh gãi làm mềm nhũn mơ hồ, đầu óc không rõ ràng lắm, ảm ức muốn khóc.

Anh chỉ biết hành hạ cô!

Mình còn bị gãi đúng chỗ ngứa, lại làm nửa vùi, giống như có lông chim không ngừng trêu đùa vùng da thịt mẫn cảm.

Tiểu huyết không ngừng co rút lại, muốn nuốt cây gậy lớn kia vào.

Chung Úng nhăn nhó sinh đau:

- Không nói lời nào, thì không liếm ngực em nữa.

Hồ Duyệt sốt ruột nói:

-... Chung Úng, cậu...

Trong tủ như có chất độc, truyền đến não cô.

Miệng gần như muốn cắn xuống núm vú dưới đồng phục.

Vừa rồi cơn thịt theo góc độ cô vận vẹo, trực tiếp xâm nhập đụng chạm một tảng thịt mềm.

Ẩm ướt, dính dính, ẩm áp.

Đúng là muốn mạng mà.

Chung Úng lại ngậm chặt tiểu hoa mai bị sưng lên, hơi bình phục xao động trong lòng, tay dưới đũng quần bị một bàn tay non mềm cảm lấy.

Cầm theo tay anh chui vào váy dài, lại cởi quần lót ra.

Tay Chung Úng trực tiếp bao phủ nơi yếu ớt mẫn cảm nhất của cô.

Hồ Duyệt nhủ mảy, cầm tay anh đưa đẩy bên trong, nắm lấy ngón trỏ thon dài của anh, giọng nói ngọt ngào như mưa xuân.

-... Chung Úng cậu, cậu có thể cầm vào hay không...

Bạn đang đọc truyện *Hồ Duyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21

Đúng là dâm đảng không có giới hạn rồi.

Trong lòng bàn tay đều là nước, giống như đưa vào trong lò nướng, âm ẩm nóng hổi.

Chung Ứng dùng lực vắn về âm hạch sưng đỏ, xúc cảm trắng mịn, tiểu huyết của Hồ Duyệt run lên, nước càng chảy ra như không cần tiền bạc.

Tay phải đỡ sau lưng cô đẩy về phía trước, Chung Ứng lại liếm láp vành tai mẫn cảm của Hồ Duyệt, giọng nói pha lẫn hơi thở của cường đạo, gọi cảm đến mức tận cùng.

- Tự mình nói xem, có phải thiếu thao thêm chơi hay không, hửm?

Ngón giữa khẽ trượt, lật ra lật vào thịt mềm đỏ tươi:

- Không cấm vào sẽ khóc chảy nước.

Hơi thở của anh chui thẳng vào trong tai, Hồ Duyệt cảm thấy mình giống như ấm nước đặt lên bếp, sắp nóng lên rồi.

Khác hoàn toàn với bình thường tự an ủi, tay mình xuyên vào trong tiểu huyết, sáng khoái còn chưa bằng một phần hai hôn môi với anh. Cảm giác thân thể đã không còn là của mình, toàn bộ đều do anh nắm trong tay, nếu có thể, muốn rút cả linh hồn ra, mặc anh vuốt ve thao làm.

Có lẽ chỉ có như vậy, mới có thể làm thân thể không khó chịu nữa.

Hồ Duyệt lắc lắc mông, đứng đưa trước sau, cố gắng làm ngón tay bướng bỉnh nhét vào trong động, hơn nữa bị anh đùa giỡn bên ngoài, bên trong càng ngứa hơn.

Cô giờ tay chuẩn xác không có lầm chạm vào hai điểm trước ngực Chung Ứng, nhỏ nhưng cứng.

Bắt nó dưới lòng bàn tay cọ xát.

- Cậu, cậu nhanh tiến vào đi..

Cô dùng lực cọ xát, Chung Ứng sáng khoái đến mức thiếu chút nữa bắn ra.

Không dám nghịch lửa nữa, anh hướng từ dưới lên trên vỗ mạnh vào mông Hồ Duyệt.

- Ừm...!...

Âm hạch và bên ngoài tiểu huyết ma xát vào ngón tay anh.

Không chút nào cảm thấy thẹn muốn nuốt vào trong bụng.

Chung Ứng lại mắng lời thô tục, tay trong quần chui ra, ôm lấy mông của cô đứng dậy, Hồ Duyệt nhanh chóng ôm lấy cổ anh.

Anh ôm cô đi từ ghế đến bên giường, Hồ Duyệt dán sát vào ngực rộng lớn, giống như có thể nghe thấy tiếng tim đập.

Nhanh giống như cô vậy.

Nhanh đến mức sắp nhảy ra khỏi cổ họng.

Chung Ứng lại vui đầu vào gáy cô, giọng nói dịu dàng:

- Hồ Duyệt, lát nữa có khăn trang không?

Cô không nói chuyện, chỉ ôm chặt lấy anh hơn.

Nhào nặn thân thể trong ngực.

Dưới mông không thể bỏ qua cứng rắn theo mỗi bước đi, ma sát giữa đùi cô, từ trước tới sau, từ sau ra trước...

Toàn thân nổi da gà, vẫn rơi vào trạng thái căng chặt, anh lại không chịu cho thống khoái.

Chung Ứng cảm nhận được tiểu huyết cô không ngừng mấp máy, nước chảy càng nhiều, cười bóp cái mông co dãn của cô:

- Đúng là vật nhỏ mẫn cảm.

Hồ Duyệt ồm một tiếng, phồng má, muốn chui xuống dưới đất.

Chung Úng chỉ cảm thấy, con mẹ nó cô thực đáng yêu!

Trái tim chậm rãi lên men, tỏa ra bọt khí ngọt ngào say lòng người.

Đường cong lấp lánh lác lác trong đêm tối, hiện giờ trở thành xúc cảm mềm mại.

Đặt cô lên giường, mình thì ngồi xồm ở bên giường, Hồ Duyệt vốn tưởng rằng hai người đều lên giường, trừng to đôi mắt mê mang nhìn anh.

Chung Úng cổ vũ nói:

- Bé cưng tự mình cởi váy và quần lót ra đi, lộ ra tiểu huyết để anh nhìn xem.

Lúc trước ở trong phòng cũng là ngăn cách một cái quần lót, anh không nhìn thấy nơi riêng tư của mình, tuy đã sớm chuẩn bị tâm lý, nhưng vẫn cảm thấy rất thẹn mà!

Chung Úng lại nắm lấy chân mềm dẻo của cô, bàn tay bao phủ, nhẹ nhàng cầm nắm.

- Bé cưng, ngoan, chậm rãi cởi ra, anh muốn nhìn.

Anh đặt mình ở vị trí thấp, như con chó nhỏ tràn đầy khao khát nhìn cô, chân được anh thương tiếc nắm trong tay, như nam sủng của mình...

Trong lòng Hồ Duyệt lập tức mềm mại không gì sánh nổi.

Sau khi vút váy dài và quần lót sang một bên.

Hai mắt Chung Úng đều đã nhắm rồi.

Đáng tiếc cô ngồi ở trên giường, không nhìn rõ hạ thể.

Anh đẩy chân cô cong lên:

- Tự mình cầm lấy chân.

Hồ Duyệt nghe theo, cảnh đẹp màu đỏ tươi lập tức lộ ra.

Lầy lội không chịu nổi, còn chậm rãi co rúm.

Quả thực sướng chết rồi.

Hồ Duyệt bị nhìn trong lòng chậm rãi bất an, không biết cô có thích hay không, tuy thường xem phim, sinh lý của phụ nữ vẫn rất rõ ràng, nhưng chưa từng nhìn chính mình...

- Sao, sao...

Hai chân trắng nõn run rẩy, như măng non sau mưa.

Trên làn da nhiễm một tầng phấn mê người.

Chung Úng lại liếm môi, quả nhiên không khác mình đoán.

Thân thể Hồ Duyệt thích chậm rãi tích tụ, đợi đến giới hạn sẽ bùng nổ lần nữa.

Khi nhìn coi, nam ưu tú không ngừng đùa con hát, cố gắng không cho cô, cô luôn vô cùng hưng phấn, điên cuồng đắm vào tiểu huyết của mình.

Ở trường học giả vờ nhu thuận, cũng là tích lũy áp lực, đợi về nhà lên giường, mới biểu đạt lần nữa.

Chung Úng lại vuốt ve làn da ở bắp đùi mềm mại, Hồ Duyệt đợi động tác tiếp theo của anh.

Ấn sâu, đầu ngón tay biến mất vào trong trắng nõn.

Hơi thở của Chung Úng phun lên bắp chân...

- Bé cưng, tự mình tiết ra một chút trước, tiết xong anh sẽ đâm vào làm tiểu huyết em không ngừng phun ra nước.

Hồ Duyệt hút không khí, cảm nhận được thật sâu mình xông vào hang hổ nguy hiểm.

Nhưng không có cách nào phủ nhận.

Trầm mê trong đó.

- -

- Vậy nên làm như thế nào...

Hồ Duyệt làm nũng.

Mắt của anh còn sáng hơn cả mặt trời, giống như mấy nhân vật mà cô vẽ.

Sáu giờ tối, mưa bụi rơi xuống, rơi lên cửa sổ, giọng nói đáp lại của Chung Ứng lay động ẩm ướt, trầm thấp trời nổi.

- Không phải mỗi tối bé cưng đều làm sao? Hừm?

Anh cười cúi đầu hôn lên đầu cô, vừa hôn vừa nói:

- Ngoan, gọi tên của anh trước...

Chậm rãi trêu chọc càng giãy vò người ta. Nụ hôn của anh giống như bàn chải nhỏ, chỉ nhẹ nhàng lướt qua, ngứa một cách khó hiểu. Trái tim Hồ Duyệt tắc nghẽn, tiểu huyết căng lên, nước lại chảy ra một chút.

Bộ dạng hoa lê đắm mưa.

- Chung, Chung Ứng..

Giọng nói còn ngọt hơn mật đường, âm cuối uyển chuyển mang theo khóc nức nở, bỗng nhiên bụng Chung Ứng căng thẳng, kéo quần ra, tay phải để lên cơn thịnh sấm đứng thẳng.

- Lấy tay vuốt ve âm hạch của em, kẹp lấy âm thần bên ngoài cọ xát, hừm? Không phải bình thường đều tự mình làm sao, sao bây giờ không làm nữa?

Chung Ứng khàn khàn nói, tay phải chậm rãi khuấy động lên xuống, dưới giường không nằm trong phạm vi tầm mắt của Hồ Duyệt.

Vừa nghe những lời tục tĩu, trong đầu Hồ Duyệt không khỏi xuất hiện đủ loại hình ảnh, thân thể lập tức có phản ứng, không nhịn được dùng bốn ngón tay đưa nghịch.

Hồ Duyệt rên rỉ kiều mỵ, tất cả cảm xúc và dục niệm căng chặt, phơi bày ra trong chớp mắt.

Chung Ứng lại tròn tròn mắt rồi.

Gầm nhẹ động tác nhanh hơn, cơn thịnh nhếch lên, cả căn sung huyết mà xuất hiện màu hồng, khuấy động một cách thô lỗ.

Dâm thủy lấm tấm từ khe hở bắn tung tóe ra, tiếng phốc phốc vang lên, một tay kéo âm thần ra, một tay khác kẹp âm hạch nhỏ nổi lên, ngón giữ chậm rãi biến mất vào trong tiểu huyết đỏ tươi nho nhỏ.

- Ừm, thật thoải mái...

Bộ phận sinh dục hướng về phía trước, Chung Ứng thấy được rõ ràng, cái mông nhỏ ma xát khăn trải giường, dâm thủy sớm đã bắn tung tóe, làm khăn trải giường màu nâu nhạt ướt một mảng lớn, như đứa bé đi tiểu.

- Rất tao.

Hạ thân Hồ Duyệt trơn như vậy, khe hở nho nhỏ được mình thao làm, nhìn ngón trở cô không ngừng rút ra cắm vào sớm đã mở rộng, con mẹ nó thật sự muốn cho cơn thịnh mình vào, thao cô khóc.

- Tự mình chơi đùa thoải mái không? Lúc trước tự an ủi có sáng khoái như vậy không?

- Thật thoải mái... Nhưng không đủ... Trống rỗng muốn cậu tiến vào thôi...

Ngón tay ra vào càng lúc càng nhanh, thân thể mềm mại dâm đãng chói mắt dưới ánh đèn.

Nơi riêng tư lầy lội không chịu nổi.

Chung Ứng lại nhanh chóng khuấy động theo cô, giống như bình thường, ngăn cách hai cánh cửa sổ làm chuyện này. Chẳng qua hôm nay anh giờ tay là có thể chạm vào cô, trình diễn hình ảnh hoạt sắc thiên hương.

- Ừm a a a...

Cô điên cuồng đâm một lát, rên rỉ, tiểu huyết run rẩy, Chung Ứng lập tức gằm nhẹ, hai người cùng bắn ra.

Tinh dịch trắng sữa bắn vào ván giường, chậm rãi trượt xuống.

Tiểu huyết của Hồ Duyệt bắn nhanh mạnh, dòng nước như bùng nổ bắn vào mặt Hồ Duyệt.

Sắc mặt ửng hồng, bụng lên xuống, giống như hư thoát, thân thể Hồ Duyệt rơi xuống, nằm lên trên giường, trong đầu trống rỗng. Tiểu huyết còn sót lại chút khoái cảm, vô thức co rúm để giảm bớt, nhưng bỗng nhiên bị hai ngón tay đâm vào, cô sợ tới mức rên rỉ ra tiếng.

Tay trái Chung Ứng chống bên cạnh đầu cô, cả người nằm lên trên cơ thể cô.

Tay phải liều mạng rút ra cắm vào tiểu huyết đầy nước.

Anh dùng cái mũi cọ vào mũi cô, cúi đầu liếm láp đôi môi đỏ mọng no đủ, cười yếu ớt:

- Phun nhiều nước bắn toàn bộ lên trên mặt anh như vậy, ngoan, bé cưng tự mình liếm sạch đi.

Bạn đang đọc truyện *Hồ Duyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22

Hồ Duyệt như con mèo nhỏ, nâng mặt Chung Ứng lên, vươn đầu lưỡi ra liếm khước miệng, đôi má anh...

Đôi môi bao phủ đầu lưỡi, thỉnh thoảng hơi há miệng, như cá gần chết.

- Ừm... Ừm a a... Đứng chỗ đó...

Ngón tay Chung Ứng như lưỡi câu, ma xát đỉnh chóp nội bích, đầu lưỡi thừa cơ vói vào trong khoang miệng cô, lang thang tìm kiếm.

- Chỗ này thật hấp dẫn.

- Đứng... Đứng mà rất tệ.

Khớp xương ngón tay nhô lên giống như mạng theo ma pháp, móng tay quét qua nơi nào, vẽ ra một sợi tơ nhỏ màu đỏ, gãi ra tươi đẹp, tê dại bần rần.

Bắp thịt trên tay Chung Ứng căng chặt, nước trong tiểu huyết từ thẳng thành cong, chảy tới khuỷu tay anh, tiểu huyết bị anh dùng lực mà co giật, phun ra nước sáng trong hình vòng cung.

- Có phải bé cưng không tự mình chơi đùa nơi này hay không? Tiểu huyết hấp dẫn cảm run rẩy điên cuồng, ngón tay đều đã không cử động được.

Chung Ứng hôn nhẹ lên trán cô, sợi tóc bị mồ hôi thấm ướt, sau khi vén tóc liền hiện ra mềm mại thanh tú.

Gương mặt ửng hồng, miệng bị hôn đến sưng đỏ, lộ ra tơ máu.

Chung Ứng lại liếm, liếm một vòng.

Trong máu tanh, mang theo hương thơm mê người của Hồ Duyệt.

Hồ Duyệt cảm thấy mình nằm trên một con thuyền nhỏ, lắc lư bất định theo tàn suất ra vào của Chung Ứng. Rõ ràng chỉ là hai ngón tay, lại tạo ra một cơn sóng điên cuồng, đánh tan tất cả lý trí.

Ngón tay anh càng lúc càng nhanh, ma xát sâu, Chung Ứng giống như mở ra một cái hang không người, chăm chỉ dùng lực.

Lần sau mạnh hơn lần trước.

Hồ Duyệt cảm nhận được từng vòng sáng anh tạo ra trong cơ thể cô.

Trong mơ hồ, cô phát hiện mình nghĩ sai rồi.

Cô rất thích đôi mắt anh, cảm nhận được dục vọng lây dính bên trong.

Hiện giờ trong đôi mắt đen tuyền như nước sơn, là nước màu đỏ của cây thuốc phiện nguy hiểm.

Xuyên qua lá mỏng, bên trong có thứ gì đó nho nhỏ, là ảnh ngược của cô.

Chung Úng không chọc thủng nó.

Mà kéo cô vào sâu trong đáy lòng, sâu đến mức rơi vào vũng bùn, ngã vào địa ngục.

Cuối cùng hướng từ mà sinh.

Chung Úng lại rút ngón tay, nước bắn ra.

Anh cúi đầu hôn môi, liếm lỗ tai cô nói:

- Thật lợi hại, muốn sờ hay không?

Anh nhanh chóng cởi áo và quần, đặt tay cô ở hạ bộ, Hồ Duyệt không dám nhìn, nhưng tay có thể cảm nhận được nóng bỏng và cứng rắn.

- Bị em quyến rũ sớm đã cứng rồi, có thích hay không, hửm?

Anh vốn muốn trêu đùa vài câu, không ngờ cô mới sờ soạng vài cái, con mẹ nó cũng sắp bắn ra rồi.

Tay cô mềm mại không xương, giống như thuốc cao trơn bóng, đùa là nổi gân xanh.

Chung Úng lại xoa nhẹ ngực cô, tay cảm côn thịt chạm vào khe hở hẹp đầy nước.

- Muốn côn thịt đâm vào không?

"Ừm" cô xát thoải mái, Hồ Duyệt không nhịn được xoay vặn cái mông. Cô từng ảo tưởng vô số lần về côn thịt vĩ đại, nóng như sắt nóng.

- Cậu... Đeo bcs...

Còn chút lý trí, Hồ Duyệt vùng vẫy muốn thoát khỏi trêu đùa của anh, Chung Úng lại ôm lấy cô mồ hôi chảy ròng ròng, thì thầm:

- Bé cứng ngoan, anh sẽ không bắn vào.

Quy đầu bất chợt chạm qua âm hạch và âm thân, có khi trượt vào trong khe hở, lại nhanh chóng trượt ra.

Nước trong tiểu huyết chậm rãi làm ướt côn thịt phẫn nộ.

Trong chớp mắt Hồ Duyệt nhớ tới hôm nay là kỳ an toàn của mình, chủ động hôn anh.

- Tiến vào đi.

-... Vậy em gọi anh cho anh nghe một chút.

Chung Úng nhắm đến mức sắp nổ mạnh, kéo đầu vú, xoa bóp.

Anh vẫn muốn nghe cô nói ra những lời ngọt ngào, dùng từ giữa hai người yêu nhau, mà không hi vọng cô chỉ vì thỏa mãn dục vọng mà nở rộ dưới người anh...

Hai mắt Hồ Duyệt đầy mê mang, miệng nhỏ mới kêu lên:

- Anh...

Chung Úng không nhịn được nữa rồi.

Đỡ côn thịt động thân mà vào.

Anh cắn nhũ hoa hơi nâng lên của Hồ Duyệt, răng lưỡi ma xát.

Còn hạ thân...

- Ách ừm... Sao ẩm ướt như thế mà vẫn căng chặt như vậy?

Anh dùng tay xoa xoa âm hạch trơn trượt.

- Tiểu huyết thả lỏng chút, nếu không sẽ rất đau.

Hồ Duyệt vòng tay ôm anh, ngón tay đâm sâu vào phần lưng cường tráng, tạo ra dấu vết lõm xuống.

Giống như xuyên qua làn da, nắm trái tim anh.

Giống như thân thể cô đau bao nhiêu, anh đau lòng bấy nhiêu.

- - -

Hồ Duyệt đau đớn đến mức mặt nhăn lại, hừ nhẹ như mèo kêu, côn thịt Chung Ứng không không chế nổi lại lớn một vòng.

Đồng phục của cô còn lại một cúc áo, da thịt trắng nõn nằm dưới quần áo rộng thùng thình, những điểm đỏ bên ngoài quần vú đều là dấu vết anh không ngừng mút lấy.

Đôi chân dài khẽ cong lên, mặc anh muốn làm gì thì làm.

Hốc mắt còn phiem lệ.

Tiểu huyết của cô chưa biết mùi đời, cho dù vừa rồi bắn ra một chút, ngón tay cũng đi vào khuếch trương, vẫn căng chặt như cũ. Mới tiến vào một chút, Hồ Duyệt đau đớn hừ ra tiếng, Chung Ứng không có biện pháp, đành phải mân mê mông cô.

Anh nắm chặt tay nhấn nhai đến mức gân xanh nổi lên.

Côn thịt cứng rắn đau đớn.

- Không sao, cậu tiến vào đi...

Hồ Duyệt nhìn côn thịt thô to của hắn, không nhìn được cọ xát, cô đau, đồng thời lại sáng khoái, nhưng không biết nên làm gì cho phải.

Chung Ứng lại cúi đầu vùi vào ngực mềm mại của cô.

Thật sự là bại bởi cô rồi.

Anh cảm thấy mình đang phạm tội, thân thể hoàn mỹ của Hồ Duyệt, trên khuôn mặt còn ngậy thơ non nớt, muốn khóc không khóc, mặc đồng phục nằm dưới thân mình, lộ ra tiểu huyết, còn chặt như vậy.

Lại cảm côn thịt, ma xát bên ngoài để cô thích ứng, cô nắm chặt lấy tay anh, anh liền đâm mạnh vào.

- Có đau không?

Chung Ứng hôn lên khóe mắt cô.

- Cậu... Lại tiến vào dùng lực chút nha.

Thông qua con đường hẹp phía trước, đi vào phía sau càng thoải mái.

Chung Ứng vẫn bận tâm cảm nhận của cô, lúc đầu khẽ đâm vào, chậm rãi cọ xát đến khi ngứa ngáy.

Anh gia tăng tốc độ, lên lên xuống xuống trên người cô, giống như motor, mồ hôi rơi đầy lên ngực cô:

- Hừm? Bé cưng vẫn muốn mau hơn nữa sao?

- Ừm a a a...

Côn thịt của anh sưng to, khi nhanh chóng di chuyển, chạm vào nội bích sáng khoái vạn phần.

Hồ Duyệt bị đâm nên ngực tạo ra nhũ sóng, ma xát vào đồng phục, Chung Ứng cảm hai con thỏ trắng nhỏ đang nhảy, ngón tay khẽ gãi hai viên anh đào cứng rắn.

- Anh làm em thoải mái hay khó chịu?

Chung Ứng mím môi, va chạm mạnh hơn, quy đầu dục vào một chỗ thịt mềm, đột nhiên Hồ Duyệt kêu kiều mị, tiểu huyết run rẩy co gập, dâm thủy trào từ trong cơ thể ra, đều bị côn thịt của Chung Ứng ngăn trong tiểu huyết.

-... Có phải đâm trúng nơi khó chịu nhất của em hay không?

Anh cười xấu xa, bụng co rút nhanh, lặng lẽ lùi lại chút, lại mạnh mẽ đâm sâu vào.

Tiểu huyệt ẩm áp giống như anh tằm ẩm áp ba ngày, đi vào nội bích tầng tầng lớp lớp bao bọc, ép côn thịt sáng khoái không chịu được.

- A, a, a...

Giống như một món đồ chơi, cắm vào cô sẽ kêu một tiếng:

- Sắp bắn rồi a a quá lớn đừng đâm sâu như vậy...

- Lớn sâu mới làm em sướng khoái.

Anh lại đâm sâu và nhanh hơn, hai tay nắm lấy ngực cô, Hồ Duyệt cảm thấy mình sắp bị đâm nát, anh hôn miệng cô, đầu lưỡi dây dưa với nhau.

Nước bọt bắn tung tóe, chảy xuống cằm cô.

- Chung Ứng, khó chịu ư, để tôi bắn ra đi...

Hồ Duyệt lắc mông, đừng đưa không có tiết tấu, Chung Ứng lại kêu rên, quy đầu đâm tới nội bích, có dòng điện tê dại đến tận xương cốt.

Anh ôm lấy vai Hồ Duyệt, động tác dưới người nhanh hơn nữa, mắt Hồ Duyệt nhìn về phía trần nhà, không thấy anh vì kích động mà sắc mặt ửng hồng.

- Ách, ách, ách, hừ hừ...

Hơi thở khêu gọi giao với tiếng gầm nhẹ, côn thịt nhanh chóng mất vào, lại nhanh chóng rút ra, giường chấn động mà rung lên, giống như thuyền nhỏ bị lật, chịu sức nặng của hai người.

Bóng đèn chói mắt lác lư, hình thành vầng sáng bạc.

Khoái cảm đánh tới từng đợt từng đợt, tiếng rên rỉ của Hồ Duyệt bị va chạm nghiền nát, toàn bộ chiếu ở dưới trắng.

Anh đang ở trong cô.

Chuyện này kỳ diệu bao nhiêu.

Lúc trước cô không có hảo cảm với người khác, cho rằng đều là vật ngoài thân, thỉnh thoảng vì những chuyện vặt vãnh mà cảm thấy phiền phức, nhưng chưa từng có cảm giác tươi sáng như vậy.

Nội tâm trống rỗng và ý nghĩa nhân sinh, giống như lập tức được nhét đầy.

Chung Ứng lại đâm sâu một cái, lại rút ra, Hồ Duyệt nhìn đèn màu bạc, tiểu huyệt sáng khoái đến mức phun ra nước trong suốt.

Chung Ứng vui vào gáy cô, thở hỗn hển, lồng ngực lên xuống, cả người dề lên cơ thể cô.

Hồ Duyệt hoảng hốt, giờ tay vòng lấy người anh, vỗ nhẹ sau lưng ẩm ướt.

Ánh đèn chói mắt.

Thiên đường chỉ như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Hồ Duyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Vừa đến phòng học, Chung Ứng đặt bữa sáng lên bàn, ngồi xuống ghé bắt đầu chơi game.

Đã đánh được một ván rồi.

Hồ Duyệt đi vào phòng học, anh ngẩng đầu liếc nhìn, lại cúi đầu.

Ngón tay giống như bị thứ gì đó kẹt, tạm dừng một lát sau đó tốc độ tay nhanh hơn.

Khóe miệng hơi cong lên hiện lên trên màn hình điện thoại.

Một cái băng keo cá nhân hình ô mai, không nghiêng không lệch dán lên cái cổ trắng nõn thon dài.

Nam sinh đúng là rút ra thì vô tình?

Ngày hôm qua còn gọi cô là bé cung, hôm sau lại khôi phục quan hệ người xa lạ rồi.

Lúc Thẩm Mộng phát bài thi Hồ Duyệt cố ý giúp đỡ, cô đặt bài thi lên bàn anh cũng không nhìn cô, chỉ nhìn di động, kết quả đứng một phút đồng hồ, chỉ đổi được một câu của anh:

- Còn chuyện gì sao?

Lúc thực hành hóa, hai người khác tổ, Hồ Duyệt quay đầu liền thấy bình thường anh lạnh lùng, lại nói cười ái muội với bạn học nữ cùng tổ.

Hồ Duyệt nghĩ một phút mới nhớ tới tên của nữ sinh này.

A... Điền Đình, một nữ sinh ngực to não nhỏ.

Có phải anh làm xong rồi nên chán ngấy mình, muốn tìm một nữ sinh khác hay không?

Trong lòng tôi chưa xót giống như trái chanh bị mốc, cô đi đến từ phía sau anh lấy kính hiển vi, anh cũng không phát hiện ra cô, càng nghĩ càng tức, Chung Ứng còn đỡ vai cô ta để ra một khoảng không gian, lại tiếp tục nói giỡn.

Tuy phần lớn đều là Điền Đình nói, anh vô cùng kiên nhẫn lắng nghe.

Nhìn kính hiển vi, Hồ Duyệt khổ sở mím môi, mắt mở to.

Anh thật đáng ghét.

Ngày hôm qua còn dịu dàng gọi cô là bé cung, một lần lại một lần.

Lớp toán, mỗi chữ giáo viên nói đều không chui vào đầu cô.

Hạng Vân vẽ một hình người nhỏ, đầu không có ngũ quan, chỉ viết hai chữ: Chung Ứng.

Bộ dạng Matchstick Men, thân thể và tứ chi đều là một đường thẳng tạo ra chính thể.

Cầm lấy bút đâm vào đầu hình vẽ để hết giận, phòng má, hừ hừ hừ, ai bảo cậu không để ý đến mình?

Đột nhiên bà vai bị người ta chạm vào, Hồ Duyệt hoảng sợ, quay đầu, bạn học nam đỏ mặt cầm giấy.

- Không biết ai truyền, nói là đưa cho cậu.

Ngô Phi ở bên cạnh nhìn bảng đen, nhưng ánh mắt khẽ dời đi.

Đề giấy ở dưới bàn, truyền qua nhiều người nên giấy có nhiều nếp nhăn, chữ phía trên màu xanh, không đẹp lắm, thậm chí còn hơi xiêu vẹo.

Hồ Duyệt cảm thấy như bị người ta coi sạch, toàn thân nóng rất.

Hồ Duyệt, có ai nói ánh mắt ghen của em rất quyến rũ không?

Khăn trang gấp tờ giấy lại, nhét vào ngăn bàn, quay đầu liền thấy gương mặt lười biếng của anh.

Tất cả bình tĩnh không còn sót lại gì.

Tay phải chống đầu, giống như xuyên qua vạn Tinh Hà nhìn cô.

Bạn học nam ở sau cười giờ tay:

- Sao cậu biết còn một tờ giấy nữa vậy? Không phải tờ lúc trước...

Anh ta chưa từng thấy vẻ mặt này của Hồ Duyệt, còn chưa nói xong, cô đã vội vàng cầm lấy, khuôn mặt đỏ bừng giống như làm chuyện gì ái muội.

Hồ Duyệt cẩn thận mở giấy ra, che mũi một giọt nước mắt chảy xuống sách giáo khoa.

Có phải tôi qua không ngủ hay không? Anh cũng giống em.

Tối hôm qua đang thu dọn sách ở nhà anh, chuẩn bị về nhà, đi tới cửa, đột nhiên anh ôm cô từ phía sau, ngón tay chui vào trong váy, ngăn cách quần lót ma xát hoa huyệt cô.

Vùi đầu vào cổ, mũi tràn ngập mùi thơm, men say xông vào tim:

- Còn đau không?

- Đau.

Hồ Duyệt âm ức hừ ra tiếng, tay đặt lên tay anh, muốn anh lấy tay ra.

Côn thịt của anh quá lớn, kịch liệt một lát mới phát hiện chông đỡ lâu lắm, như sắp nứt ra. Rõ ràng đau đến mức hai chân run lên, nhưng bị anh cọ xát lại chảy nước.

Sợ bị anh phát hiện.

- Ngoan, anh xoa sẽ không đau nữa.

Tay trái nắm lấy eo nhỏ của cô, nghiêng đầu liếm cái cổ hoàn mỹ.

Cả người vùi vào lòng anh, tựa vào thân hình vĩ đại phía sau, ấm áp và thoải mái dị thường.

Đột nhiên Hồ Duyệt cảm thấy khủng hoảng.

Rất muốn cứ mãi như vậy, không muốn ở một mình nữa, ở chỗ anh, mình không cần phải đeo mặt nạ, có thể lạnh lùng, có thể làm bừa.

Tay trái anh cứng đờ, Hồ Duyệt không mặc áo ngực dán sát vào anh. Tiếng cười khiến người da đầu người ta run lên.

- Sao xoa một lúc lại ẩm ướt rồi?

Đầu Hồ Duyệt nóng lên, giống như mèo xù lông, cổ tình gây sự:

- Buông ra, mình phải về rồi.

Cánh tay dài như lông nhốt mèo, không thể nào tránh thoát. Anh nói từng chữ một vào tai cô:

- Hồ Duyệt, ở bên anh đi?

Cô thở hổn hển:

- Chung Ưng cậu buông tay ra!

- Không buông!

Cái miệng cô khẽ vặn vẹo làm thứ giữa quần anh lại cứng rắn, anh nghiêng răng nghiêng lợi, đổ mồ hôi lạnh.

- Em đồng ý với anh, anh sẽ để em đi.

- Cậu đây là chịu trách nhiệm với hành vi của mình sao?

Cô cao giọng nói, âm ức sắp khóc:

- Mình không cần!

Chung Ưng lại tức điên, cắn mạnh cổ cô một cái, vừa mút vừa cắn, huyết dịch trong động mạch cổ nhanh chóng tuôn trào.

Dấu đỏ đỏ in trên tờ giấy trắng.

- Hồ Duyệt, có phải anh ứng xử rất thất bại không?

Cô không hiểu, sao đột nhiên nhảy đến đoạn này rồi, mặt bị anh ép quay sang, anh hôn rất nhẹ, giống như xử lý thủy tinh dễ vỡ.

- Anh đang thổ lộ với em, em có nghe ra không?

Bỗng nhiên cô gái trong lòng yên tĩnh lại, ngoan muốn chết.

- Mình còn chưa nghĩ ra...

Hồ Duyệt ngây ngốc, mở to mắt.

Chung Úng lại chạm vào mặt cô, môi nhu ra, cả người giống như bạch tuộc nhỏ.

Mềm mại đáng yêu.

Cúi đầu, môi dán sát vào nhau, môi anh nhẹ nhàng cọ xát môi cô.

- Vậy về nhà cho anh câu trả lời nhé?

- Đừng mà...

Cô giờ tay ngăn cản môi anh, cảm thấy mình sắp bị anh hòa tan, đầu óc đã không rõ ràng lắm.

- Có thể một tuần sau được không?

Chung Úng nắm lấy bàn tay nhỏ xinh, ngón tay trắng nõn sạch sẽ nhanh chóng bị môi mỏng khêu gợi ngậm chặt, liếm láp đầu ngón tay chậm rãi ra nụ hôn.

Mắt vẫn còn sưng mù tưng dục qua đi, mồ hôi ẩm ướt còn lưu trên trán.

- Tối nay gửi tin nhắn cho anh, đồng ý thì nói thích anh, không chấp nhận tin nhắn khác.

Anh cười ôm lấy cô, dán sát vào nhau.

Dưới lớp đồng phục, là cơ ngực và cơ bụng rắn chắc.

Miệng Chung Úng dùng lực, cắn mạnh vào chỗ anh mới chà đạp, hoa hồng diễm lệ.

- Không đồng ý với anh, chúng ta cả đời không qua lại với nhau.

Hồ Duyệt đau đớn hít khí lạnh, sao anh giống như Vampire thế?

Mãi mãi.

Hồ Duyệt mở cửa nhà, quả nhiên Tống Ngọc ngồi trên ghế sofa trong phòng khách.

Nếp nhăn đồng phục như cái đinh trong mắt.

- Hôm nay đi đâu thế?

Bà đi đến trước mặt cô, nhận lấy túi sách:

- Mẹ lấy hoa quả cho con, con đợi một lát.

- Đến thư viện ạ.

Cô nói to với Tống Ngọc đang đứng trong bếp:

- Con đi toilet, mẹ cứ để trên bàn lát con ăn.

Trái tim Hồ Duyệt đập thành thịch, chỉ sợ bà phát hiện ra manh mối gì.

Trong gương, quả nhiên ô mai trên gáy súng có thể vắt ra nước.

Cô giờ tay xoa, đau.

Giống như răng nhọn của anh lại dùng lực cắn, nóng rất.

Nằm trên giường, mở wechat ra, đối thoại vẫn dừng ở "Ngày mai tan học đi với anh."

Cô nhớ tới mình khóc lớn trước cửa nhà anh.

Nhắm mắt lại, đặt di động lên ngực.

Hình như hai người quen nhau lâu rồi.

Hàng đêm anh quan sát cô, cô âm thầm cảm nhận ánh mắt nóng bỏng của anh.

Hồ Duyệt biết thân thể anh có lực hấp dẫn rất lớn với mình.

Cho dù là mặt anh, hay là đáng người, hoặc việc dùng thể lực vừa rồi.

Cô cầm lấy di động gõ chữ.

Chung Ứng lại đứng cạnh cửa sổ nhìn nhắt cử nhắt động của cô.

Từ lúc cô vào phòng, lấy thuốc bôi lên cổ, sau đó cầm di động lẩn qua lẩn lại trên giường.

Sau lưng cứng đờ, đột nhiên cô quay lưng nhìn ngoài cửa sổ, Chung Ứng đã sớm chuẩn bị ngồi xổm xuống, nghiêng người tựa vào tường, cong chân lên, mặt vui vào cánh tay.

Không xong rồi, hình như cô có chút quá đáng yêu.

Anh không nhịn được cười rộ lên, không có lý do. Loại cảm giác vui vẻ này, còn vui hơn vượt kỷ lục.

Từ khi thấy cô núp ở trong ngực, rên rỉ muốn anh cầm vào, khi bị hôn khẽ kinh sợ nhưng lặng lẽ chu môi lên.

Liền không nhịn được muốn chiếm lấy cô.

Bí mật buổi tối, biểu cảm mê người, đều phải đòi.

Ngăn cách cửa sổ, Hồ Duyệt cầm lấy di động, ngón tay gõ rất nhanh, khóe miệng khẽ cong lên.

Anh cầm lấy di động, đợi tin nhắn gửi tới.

Hơn năm phút sau, mây đen kéo tới.

Ba chữ em thích anh, lẳng lặng nằm trên phần gõ chữ điện thoại Hồ Duyệt, hai người cả đêm không ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Hồ Duyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.